

NGÀY NAY

NĂM THỨ BA, SỐ 180, GIÁ 0810

THỨ BẨY, 1st OCT. 1988

ANH và PHAP — Thời em chịu khó đau một tí, hy sinh cho hòa
bình và hạnh phúc của nhân loại.

TIỆP, mèu máo nghỉ thám — Và cho anh chị, nhất là cho anh chị.

Kè có hàng trăm nghìn thú thuốc bò thận, nhưng ai cũng công nhận thuốc **Lưỡng-nghi Bò-thận** của **Lê huy-Phách** hay hơn cả

Vì thuốc này bào chế rất công phu, có vị phai
tẩm phơi hàng tháng để lấy dương khí, có vị
phai chôn xuống đất đúng 100 ngày để lấy
thở khí, và đặc nhất là vị « hải cẩu thận », nên
chữa các bệnh ở thận hiệu nghiệm vô cùng !

Những người thận hư : đau lưng, vãnh dầu, rãnh tóc, mờ mắt, a
pa, tiêu tiện trong đục bất thường, tinh khí lỏng... Những người
mộng tinh, đêm ngủ thường giao hợp với đàn bà tinh khi cũng ra.
Những người hoạt tinh : khi giao hợp tinh khí ra mau quâ. Những
người di tinh : thường đến tinh dục thì tinh khí đã tiết ra. Những
người nhiệt tinh (tinh nóng). Những người lanh lanh (tinh lạnh).
Những người liệt dương, gần đàn bà mà dương không cường. Những
người sau khi khỏi bệnh phong tinh, vì uống phải nhiều thứ thuốc công
phát làm hại thận mà sinh đau lưng như bê, chảy nước mắt, mắt mờ,
a tai, sỏi quái dầu, tiêu tiện có lỗ vẫn...

Có các bệnh kè trên hoặc hết những bệnh thuộc về thận khl..
đang thuốc Lưỡng-nghi bò-thận số 20 của Lê huy-Phách đều khỏi cả.
Hàng trăm vạn người dùng qua thuốc này đều công nhận là một thá
huốc « bò thận » hay nhất. Giá 1p.00 một hộp.

Một phương-pháp hiệu-nghiệm nhất chữa bệnh lậu kinh-niên

Những ai đã thất vọng bởi những nhồi quảng cáo « khỏi trong giây
phút đồng hồ » ? Những ai đã chạy chửa đủ các thứ thuốc ta, thuốc
Tàu, những ai đã tiêm, rửa đủ các thứ thuốc Tây.. mà bệnh vẫn
thành kinh niên — Dùng thuốc Lê huy-Phách các ngài sẽ được hoàn
toàn như ý — bệnh khỏi hẳn mỗi cách chắc chắn ! Các thứ thuốc chửa
bệnh phong tinh của Lê huy-Phách là những thứ thuốc độc tài, khắp
Trung, Nam, Bắc đều biết tiếng. Ai cũng công nhận rằng Lâu, Giang-mai
không dùng thứ thuốc Lê huy-Phách nhất định không khỏi.

LÂU KINH NIÊN — Hàng ngày ra ít mủ, không buốt sót. Có người
buỗi sáng ra một vài giọt, hoặc nắn vuốt mẩy ra đôi chút... Những
người phải đi phải lai 3, 4 lần.. dùng « Lâu mủ » số 10 (giá 0p.50) và
1 ngél Trứng số 13 (giá 0p.60) nhất định khỏi bệnh Lâu kinh niên. Công
hiệu của hai thứ thuốc này không thể nào tả hết được. Hòng van
người đã ơn nhờ hai thứ thuốc này mà tránh khỏi sự nguy hiểm của
bệnh Lâu kinh niên.

LÂU MỚI MẮC — Tức buốt, dài rết ra mủ.. dùng « Thuốc năm
1935 » số 70 của Lê huy-Phách khỏi ngay. Thuốc Lâu số 70 của Lê huy-
Phách chữa bệnh Lâu mới mắc hay nhất. Thuốc này đã làm lớn dẹp
hết thảy các thứ thuốc lậu Tây, Ta, Tào hiện có ở xứ này. Giá 0p.60
một hộp.

BỆNH GIANG MAI — Lở loét quai dầu, mọc mào già hoé khé, phả
thấp người, đau xương, đau tay... nhẹ hoặc nặng tới bậc nào... Dùng
thuốc « giang mai » số 18 của Lê huy-Phách khỏi hẳn, không hại sức
khỏe và sinh dục. Giá 1p.00 một hộp.

TUYẾT TRÙNG LÂU, GIANG MAI — Một thứ thuốc chế theo học
khoa, chuyên môn lọc máu sỏi trùm. Những bệnh phong tinh (lậu,
giang mai, hạ cảm) chưa tuyết nọc, sinh nhiều biến chứng : tiêu men
trong đục, có vẫn, trời quai dầu, giật thịt, khớp thận thê đau mỏi.. dùng
tuyết trùng số 12 giá 0p.60, các bệnh khỏi hết, bệnh không bao giờ trở
lại được nữa. Thực là một thứ thuốc hay nhất ở xứ này ! Mắc bệnh
phong tinh mà chưa dùng thuốc Tuyết trùng số 12 của Lê huy-Phách
nhất định bệnh chưa khỏi tuyết nọc được.

Nhà thuốc LÊ HUY-PHÁCH

N° 10 — Bd Gia-long (Hàng Giò) — HANOI
và khắp các tỉnh Trung, Nam, Bảo-kỳ đều có đại lý

Nên dùng các thứ trang sức
INNOXA

chế theo phương pháp khoa học dưới quyền
kiểm soát của Bác sĩ chuyên môn.

LAIT INNOXA

Lau sạch da, đẹp da Kem hợp da thường, da khô
một chai 1p.05 một lọ 0p.95

CRÈME NACRÉE

Kem hợp da bông nhòn Kem dưỡng chất làm trẻ da
một lọ 1p.05 một lọ 1p.90

POUDRE INNOXA

Phấn INNOXA đánh không hại da
một hộp 0p.85

Bán tại các hàng bao chế tông và các cửa hàng lo.
ĐẠI LÝ: INNOXA 35, Rue Jean Soler — HANOI

PHUC LO'II

1, PAUL DOUMER, HAIPHONG

Articles de Nouveautés

Chapellerie, Bonneterie

Maroquinerie, Lunetterie

Parfumerie et Beauté

Cravates, Ceintures

Sữa

NESTLÉ
Hiệu Con Chim

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BẢO THẦU CHO CHÍNH PHỦ PHÁP

Hội xin không mất tiền quyền
sách dạy cách nuôi trẻ của
bác sĩ Vidal soạn ở hàng
NESTLÉ, phố Paul Bert, số 55
— HAIPHONG —

Tối thứ bảy 8 Octobre 1938 (rằm tháng tam ta) là buổi diễn khai mạc

Mùa Kịch 1938 – 1939

CỦA BAN KỊCH THÈ LŨ'

Tại nhà Hát lớn thành phố Haiphong

Do chi đoàn ÁNH SÁNG Haiphong tổ chức

Ông Valette đốc lý Haiphong chủ tọa

HAI VÒ KỊCH RẤT Ý NHÌ, RẤT VUI :

1° Sau cuộc khiêu vũ

Hài kịch một hồi của Đoàn-phú-Tú

2° ÔNG KÝ CÓP

Hài kịch ba hồi mới scen của Vi-huynh-Dắc

Các cô : SONG-NGA, THANH - HUONG, THÙY - MAI và SONG-KIM

Các ông : HUYỀN - THANH, NGUYỄN - THÀN, và LINH - TÂM

Ông THÈ - LŨ' sắm vai ÔNG KÝ CÓP

Thu ngoè cho ông cựu toàn quyền Varenne

Thưa ông.

ÔNG là người yêu người Annam. Nghĩa là ông tuyên bố nhiều lần như vậy, và dân chúng tôi cũng nhiều người tin như vậy. Tự nhiên, đương ở đảng Xã hội Pháp, ông nghĩ đến một dân tộc xa-xôi, da vàng khé, mũi không lõi, tính vốn ưa thanh nhản, hòa bình, hay nhẫn nhục & bẽ ngoài và chấp chứa phản uất ở trong lòng, — kẻ yếu bao giờ cũng thế — ông bỏ chức trọng bước đến đất nước vô duyên này để đưa chúng tôi lên con đường « thoát ly », để chúng tôi được « sống một đời đầy đủ và cao siêu hơn », để chúng tôi có thể thành một « nước ».

Đó là những lời ông tuyên bố lúc ông đến trọng nhậm chức toàn quyền Đông - Dương. Chúng tôi hãy còn đồng vọng những lời vàng ngọc, những lời xứng đáng với lý tưởng của nước Pháp, một nước xưa nay tự nhận lấy cái trách nhiệm đem được vinh minh di soi khắp hoàn cầu, đem tự do lại cho hết thảy các dân tộc yếu đuối.

« Nước Pháp, ông bảo thế, sẽ giúp cho chúng tôi để trở nên thành một nước. Đoạn người ta có thể nghĩ rằng nước Pháp chỉ để lại đây chút kỷ niệm của công cuộc đã làm, không đòi giữ lại một chức vụ gì nữa. Dẫu là để dấn lối hay là để khuyên can, và những dân tộc đã được hưởng sự bảo hộ của nước Pháp sẽ chỉ còn vương lại trong lòng lầm tinh thương mến và nhớ ơn. Nhưng người ta cũng có thể nghĩ rằng ở đây, những giông người phúc tạp, tinh tinh, phong tục khác nhau, sẽ hợp thành một nước kiều mới, không có ở các nơi khác, và trong « nước » ấy, người Pháp và người bản xứ đã có những giây liên lạc về tình thần, về quyền lợi mạnh mẽ nỗi họ cần phải mưu một cuộc sống chung... Song điều hợp tác với nước Pháp hay phản tách riêng ra, cái đó không ai đoán trước được, và cũng không cần biết tới, nếu nước Pháp đã cho những dân tộc ấy dù phương pháp để họ an toàn vận mệnh của họ, nếu dân

Pháp đã làm đủ bốn phận làm người của mình, nghĩa là đã đưa họ đến tận đỉnh văn minh ».

Và muốn thế, thì cần phải làm gì ? Chính ông đã cho chúng tôi biết tấm lòng quảng đại của nước Pháp :

« Phải giáo hóa những dân tộc mà ta muốn cho tiến bộ ; những quyền lợi về chính trị phải đi đôi với công cuộc giáo hóa ; phải làm cho sự tiến bộ về vật chất đi liền theo với sự tiến bộ về chính trị và về tinh thần. »

Một năm sau, có người bảo ông cứ việc ngồi mà an hưởng, để mặc cho nước trôi, thì ông trả lời rằng :

« Ta phải đi nhanh, vì chúng ta đã chậm rồi. Ноат là đối với một vài điều hứa với dân bản xứ đã đến hẹn từ lâu. Các ngài muốn đợi cho sự yêu cầu của họ hóa ra chua chát và hung hăng ? Nếu ta không làm được hết cả trong vài tháng, thì ta hãy cố làm một vài việc, để dàng hơn hết, nhưng ta cần phải làm cái gì ».

Sau cuộc tuyên ngôn long trọng ấy một năm, đạo chỉ dụ 1937 ban tháng mười năm 1927 ra khoe vẻ sắc mắc dưới ánh sáng mặt trời. Đạo chỉ dụ ấy, mà ta thường gọi là chỉ dụ Varenne, đã đem đến biến ta cái chế độ bảo chí hiện hành ở Trung Bắc kỳ. Đây có phải là sự thực hành của một điều đã hứa chăng ? Đây có phải là một phương pháp đem biến cho chúng tôi để chúng tôi có thể an toàn được vận mệnh của nước chúng tôi chăng ?

Tôi không cần phải giải rõ cái mỉa mai chưa chát đầy rẫy trong đạo chỉ dụ kia. Tôi không cần phải nhắc lại rằng đạo chỉ dụ ấy đã bắt các bảo chí ở đây phải xin phép mới được xuất bản và phép cho xuất bản chính phủ muốn thu về lúc nào cũng được. Tôi không cần phải nói đến tệ hại của chế độ ấy, tôi đã nói đến nhiều rồi. Và chính ông cũng đã rõ. Tôi chỉ muốn nói rằng nghĩ nên ngăn ngừa trước còn hơn là phạt sau là lầm ; với cái luân lý ấy, người ta có thể bảo là cần phải cấm báo

chi, để khỏi có người vì đây mà phải tù tội, người ta có thể đi về được đời phong-kiến.

Nhưng ông gần đây luôn luôn tuyên bố rằng không phải ông mà là ông Pasquier đã thảo và đề lên ông Doumergue đạo chỉ dụ vô lý ấy. Kề thực ra, đạo chỉ dụ ấy ký khi ông không ở Đông Dương, mà ở bên Pháp, và chính ông Monguillot đã tuyên hành đạo chỉ dụ ấy. Nhưng dẫu sao, tháng mười năm 1927, ông vẫn là toàn quyền thực thụ ở Đông Dương, thì ông phải trách nhiệm về đạo chỉ dụ này.

Đến bây giờ, trách nhiệm ấy càng nặng nề. Vì ở Nam - kỳ, đạo chỉ dụ 1898 gọi là chỉ dụ Doumer, đã bị bãi. Người Annam ở trong ấy như vậy đã được tự do ngôn luận, duy chỉ còn người Annam ở Trung Bắc kỳ.

Cùng là một giống người, cùng ở trong một nước, sự tiến bộ giống nhau về mọi phương diện mà nơi thi tự do, nơi thi bỏ buộc, sự bất công vô lý chắc ông trông thấy rõ hơn ai hết. Muốn rửa sạch cái tiếng không bay đã đem tên ông đặt vào cái chỉ dụ 1927, ông chỉ còn có một phương pháp, là đem hết tài lực của ông mà xin hủy bỏ cái chế - độ không hợp với trình độ của dân tộc Việt nam ấy đi, để chúng tôi được hưởng một chút tự do, một chút quyền lợi về chính trị mà ông bảo phải đi đôi với công cuộc giáo hóa.

Có người sẽ bảo ông rằng ở đây, dưới quyền thống trị của ông Châtel, bảo giới dương thô trong mọi khía cạnh đều nhẹ nhàng không kém gì ở trong Nam, nhưng, nếu sự ấy có thật, thì cái chế độ kia càng đáng bỗn, vì không có lẽ gì để nó ở đây nữa. Vả lại cái không khí nhẹ nhàng kia có thể chỉ là nhất thời mà cái chế độ cũ bỗn nay bao giờ cũng vẫn còn.

Vậy chúng tôi mong rằng ông vì danh dự ông, mà lên tiếng cùng chúng tôi yêu cầu bỗn cái chỉ dụ đã làm cho dân chúng tôi nghĩ ngay cái thành thực của ông và cái chính sách quang đại của nước Pháp.

Hoàng Đạo

Câu chuyện hằng tuần...

HƠN tuần lễ nay, Hô-thanh bỗng trở nên một cái sán khau lớn, trên đó người ta diễn những hài kịch lamer tức cười chảy nước mắt.

Một bà vợ một ông tham thấy loạn như đã xảy ra rồi lo qua hóa ôm. Nghe đâu bà ta đã đem bộ sá-lông vừa sắm được đến gửi nhà một người bạn mà, không hiểu sao, bà ta cho là chắc chắn vui lòng chải hơn nhà bà ta.

Một bà khác, cũng vợ một ông tham, mua túi ba bốn chục bạc các thứ thuốc bồ. Ban hưu hỏi dugen có thi bà ta thảm nhiên trả lời, không khỏi hài hả một tí nào :

— Ấy tôi cõi lầm bồ cho có súc mà chạy giặc. Với lại tôi biến «bóng», có chết chì chết hiệu thuốc, mình có phải trả tiền dâu mà không uống phứa đi.

Nhưng nếu không loạn thì tha hồ mà trả tiền thuốc.

Một bà đã hi sinh một cái phòng ngủ của con làm buồng chứa gạo. Bà ta mua có túi mấy chục ta, nói dẽ ăn dần trong thời loạn.

— Vì, bà ta nói, lúc bấy giờ mình có tiền nghìn bạc vạn cũng không đóng đâu được gạo mà ăn.

Nhưng buồng chứa gạo của bà mà bị một quả bom rơi trúng thì sẽ xin mời bà xơi gạo rang... nếu bà còn sống.

Có bà đồi hào cất đi.

Bà ta litch cả xu nữa. Vì lúc loạn, lời bà ta, ai còn thì giờ đâu đòi tiền cho mình.

Hai vở hài kịch :

SAU CUỘC KHIẾU VŨ

ÔNG KÝ CÓP
sẽ làm cho những người áu sầu nhất cũng phải cười
Bình phẩm « SAU CUỘC KHIẾU VŨ » một nhà báo đã viết : « Chưa bao giờ một người sắp tự tử lại làm cho người ta cười nhiều đến thế. »

Còn « ÔNG KÝ CÓP » thì chỉ xin các bạn nhớ : Đó là công trình đầu tiên của nhà kịch sĩ Vi-huyền-Bã; về loại kịch vui. Các bạn chờ bỏ qua tối diễn kịch khai mạc 8 Octobre 1938 tại nhà hát lớn thành phố Hải-phòng.

THẾ LỰ dàn kịch và đóng vai chính.

Bà ta có túi con lợn sành đồ chót, một con đựng xu, một con đựng hào. Trước kia đó là hai cái đồng tiền của con bà. Nhưng nay hai con lợn đã thanh cái vốn chạy loạn của gia đình bà.

Lại có bà khoe với tôi rằng nói bán được một cái nhà để lấy tiền tậu bát mươi mẫu ruộng. Bà ta hờn hở bảo tôi như vừa làm xong một việc khó khăn, ghê gớm.

— Ông tính tôi có giỏi không? Cái nhà của tôi đáng sau nghìn mà tôi bán iỗi năm nghìn.

Tôi không giấu nổi cái mỉm cười :

— Thế thì tai giỏi quá gi!

— Lại còn thế nào mới tài giỏi!

Loạn đến nỗi rồi, một quả bom lạc là đì dời ngôi nhà ! Thế mà người ta dại dột dám bô ra năm nghìn đê mua.

Tinh cờ tôi lại gặp bà mua nhà. Bà ta cũng khôn khéo, tài giỏi chẳng kém bà kia — lời bà ta khoe khoang với tôi :

— Không ai dại như con mẹ... Nô vùa bán nhà dãy. Mà người mua nhà chính là tôi. Tôi có năm nghìn bạc giây đương sợ nếu người Pháp bô về nước thì sẽ thành giây lộn vùt vào sọt rác. Ai ngờ nay năm nghìn bạc giây đã trả nên cái nhà cho thuê.

Tôi mỉm cười hỏi :

— Bà không sợ bom?

Bà ta thản nhiên :

— Tôi cũng đã nghĩ đến điều ấy rồi. Nhưng đâu sao cũng còn lại gach vạn và đất. Chả hơn năm giây lộn mà bà bán nhà đã dại dột cất vào tủ ư ?

Ấy là chưa kể một số đồng các bả ngày đêm thu gọn đồ đạc, ấm ủ, cuồng cuồng đê về nhà quê lánh nạn.

Tinh thê quốc tế mà cứ những nhảng mãi, không khéo các bà... và các ông Hô-thanh nữa, sẽ trả nén diên hết.

Khái Hưng

SÁCH BÁO MỚI

Aventures Intellectuelles, của Trần văn Tùng Một cuốn — 15f.

Le génie du Sông Ray, récit de chasse en pays Moi — của Jean Radio NRI xuất bản — 10f.

ĐỒNG DƯƠNG, tuần báo ra ngày thứ bảy. Báo quán 50-52 B. Charner Saigon.

Do ông Châu Vĩnh Thạch và banh thanh miêu vết bao chủ trương, sẽ ra số đầu ngày 17 Septembre 1938.

Xin giới thiệu với độc giả Ngay Nag.

Kỳ sau sẽ đăng

BẮT ĐẦU...

Một truyện ngắn của THẠCH-LAM

Người trúng số 10 vạn đồng — là một học sinh 15 tuổi (cậu Nguyễn Thành-Trí) con một ông đại diện chủ ở Mỹ-tho. Cậu bị một bọn thợ nghiệp dâm (Xem tiếp trang 20)

Việc tuần lễ

Hanoi phóng nan ném bom — Trưa hôm 29-9 thành phố Hanoi đã thử cối bão động.

Tối 30-9 có cuộc tập thử tất đèn, các đèn ngoài phố và cửa hàng phải tắt hết, từ 7 giờ đến 8 giờ, ó-to phải bịt đèn pha.

Từ nay trở đi, thành phố sẽ có những cuộc thử để phòng như trên.

Những ai sẵn lòng ra giúp việc thành phố xông khi có việc biễn động, (gấp) không lấy tiền và tùy theo tài lực mình có thể đến hồn tên tại nhà Đức-lý và bây giờ, ngày nào cũng nhận ghi tên.

Tình hình Tiệp Đức — Hôm 21 Septembre chính phủ Tiệp đã nhận mấy điều yêu sách của Đức, trong ấy có việc nhượng lại đất Sidéles cho Đức và đặt lại đường giới do một ủy ban quốc tế. Tiệp phải chịu nhượng bộ vì Anh, Pháp nói không thể giúp Tiệp nếu Tiệp từ chối. Song kỳ hội kiêng với ông Chamberlain lần thứ hai, ông Hitler đòi thêm mấy điều kiện nữa. Tiệp không chịu nhượng bộ, nói không thể nghe theo hết các điều kiện của ông Hitler, nhất là việc Đức bắt Tiệp nộp các pháo đài mà không chịu đảm bảo gì.

Ông Hitler hạn cho Tiệp trong 6 hôm, từ là đến 1er Octobre phải tuân theo hết thảy các yêu sách của Đức.

Ở Tiệp tình hình rất nghiêm trọng, có cuộc thay đổi Nội Các. Nội các mới do một vị nguyên soái chủ chương đã hạ lệnh tổng động binh.

Đức hẹn đến 2 Octobre sẽ đem quân chém miền Sudeten.

Pháp đã quyết định khai chiến với Đức ngày Đức kéo quân sang đánh Tiệp.

Tin sau cùng. — Tiệp đã bác lời đề nghị của Đức và quyết chống cự đến cùng. Anh và Nga sẽ giúp Pháp nếu Pháp khai chiến với Đức. Dân Paris đã đi lánh nạn.

Anh nói ông Mussolini can thiệp, ông này đã nhận lời và đã nói chuyện với ông Hitler. Sau đó ông Hitler đã mời các ông Chamberlain, Mussolini và Daladier họp ở Monich (Đức) chiều hôm 29-9 thì các ông này đã nhận lời.

Trung Nhật chiến tranh — Tàu tố cáo Nhật đã dùng thuốc phiện để lừa úy mì dân khí Tân trong những khu Nhật đã chiếm. — Cố thủ Tân đã nhường nhiều đất thuộc Vân Nam và Diển Biển cho Anh để nhờ Anh giúp. — Nhật đã chiếm đảo Đảo-sa, đảo Vị-châu và tụ tập nhiều tên chiến ở chung quanh đảo Hải-nam để chờ dịp hành động. — Hôm 17 Septembre thành phố Nam-ninh đã bị Nhật ném bom. — Trên mặt trận Dương-tử, Nhật nói đã lấy được Dương Tân trên phòng tuyến phía ngoài Hán Khẩu.

Bắn thử đại bác — Đến 5 và 7 Octobre này, tại pháo đài Đà-sơn và Cát-bà sẽ có cuộc bắn thử đại bác.

BẢN THÔNG CÁO

của các đoàn thể Mặt Trận
Dân Chủ ở Hanoi

Đại biểu các đoàn thể mặt trận Dân Chủ ở Hanoi, họp tại Hội-Quán đảng Xã-Hội, ngày 17-9-1938, để xét tình hình gác nên bởi sự phản bội của mấy ông Nghị-mật-trận Dân Chủ trong phiên hội - đồng của Việt-Dân Biểu Bắc-Kỳ đồng thanh nghị quyết rằng :

Sau khi xét thái độ và những công việc của những Dân Biểu đã ký thuận kí kết theo chương trình Mặt Trận Dân Chủ và do sự vận động của Mặt Trận Dân Chủ mà đã: cử, các đại biểu :

1.— Nhận thấy rằng những ông Nghị-Nguyễn-vân-Lộ, Hả-vân-Binh, Trần-cao-Bản, Đào-dúc-Qúy, Nguyễn-mạnh-Hiền, Đặng-xuân-Phon, Phan-gia-Hội đã phạm kỷ luật của Mặt Trận Dân Chủ trong khi bầu Nghị-Trưởng. Bốn ông Bình, Lộ, Bản, Hội đã phản ra mài, đã bị đuổi ra khỏi Mặt trận Dân chủ. Đảng xã-hội và các đoàn thể trong Mặt Trận Dân Chủ sẽ kích liệt chỉ trích bọn phản bội ấy trước Tòa Án dư luận của dân chúng.

Còn thái độ các ông Quỳ, Hiền, Phan, thì chưa được hoàn toàn rõ rệt. Hiện nay đương có một cuộc điều tra kỹ lưỡng để tùy theo hành động của họ mà chỉ trích, khai trừ, hoặc trừng trị một cách gì khác.

2.— Nhận thấy rằng khi bỏ phiếu lần thứ hai để bầu Nghị-Trưởng, đảng Xã-hội, xé tinh thể, đã bị ý minh theo cái thủ tục công, ra lệnh cho các nghị viên xã - hội bầu cho người ứng cử ít phản động hơn;

3.— Nghị quyết rằng sự phản bội của mấy ông Nghị-vô-iêng-tâm-danh-lộ-sóng-vào-Mặt-Trận-Dân-Chủ không thể làm cho Mặt-Trận-Dân-Chủ lao động được. Mặt-Trận-Dân-Chủ không phải chỉ có mấy ông Nghị-trong-việc. Rái lại nó là sự liên kết của những đoàn thể, những phần tử dân chủ trong xã, và là công thức quản phản động đúng tiến bậc, gởi dì mua chuộc người của Mặt-Trận-Dân-Chủ chứng nào, ta càng thấy các cơ quan ngôn luận phản động công kích Mặt-Trận-Dân-Chủ chứng nào, chúng ta càng tin chắc rằng Mặt-Trận-Dân-Chủ trong giai đoạn hiện tại là một lợi khí tranh đấu có hiệu quả chứng nay và bón phản cảm chúng ta là phải cố gắng cùng nhau.

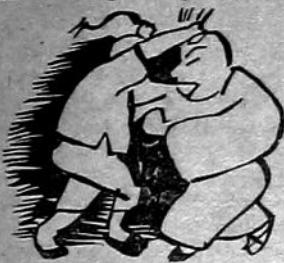
(Xem tiếp trang 5)

CHIẾN TRANH HAY HOA BÌNH

HIỆN GIỮ, một vấn đề cướp hết
cả dư luận: vấn đề chiến
tranh.

Ấu-châu đương sủa soạn chờ sẵn;
nước nào cũng dù cả súng ống,
đạn dược, binh lính, chỉ còn đợi
cách giải quyết vấn đề Đức, Tiệp
ngã ngũ ra sao. Thế giới đều chăm
chú vào hành động của nhà độc
tài Hitler.

Nhà độc tài ấy từ lúc lên cầm
quyền đến giờ lúc nào cũng dùng
cái chính sách dọn già và lúc nào
cũng thấy thua cả. Vì thế mà anh
chàng xé dần hòa ước Versailles
ký sau cuộc Âu chiến. Như ta xé
mảnh giấy vô giá trị. Tang binh bị,
cuồng bách dân quân, chiếm Rhé-
nanie, chiếm Autriche, và bây giờ,
chiếm những tỉnh giàu nhất của

Tiệp-khắc! Ngày mai, nếu không
có ai ngăn cản, thì có lẽ chiếm lại
thuộc địa cũ, chiếm lại hai tỉnh
Alsace Lorraine nhường cho Pháp,
chiếm cả Âu châu, làm bá chủ hoàn
cầu. Lúc đó, hoa may phủ tướng họ
Hit mới yên hưởng hòa bình vậy.

Tuy nhiên, họ Hit vẫn tuyên bố
lớn rằng vì hòa bình mà hành
động. Chiếu tranh mà có, thù tướng
sẽ không chịu trách nhiệm; trách
nhiệm ấy về phần Tiệp chịu hết!
Ú, ai bảo Tiệp không cần rằng mà
chịu cắt đất cho Đức và để hơn
ba triệu người Đức trở về nước
Đức? Như vậy có phải là sẽ cứu
được hòa bình không? Cái lối trách
cứ ấy thật chẳng khác gì một anh
áo trộm đánh cắp của người ít đồ
đạc bị bắt còn trách khổ chủ rằng:
Giá ông cứ để yên tôi dùng đòn tát
lấy thì có phải tôi không là người
ăn cắp không?

Thủ tướng họ Hit dùng cái lối
trách cứ vô lý ấy để che mắt thiên
hà phung thực ra chẳng che đây
được gì hết. Hết cả hành vi của
thù tướng đều lộ ra rằng ở đồi

làm việc, cho nó hoàn toàn thực hiện
đang đòi kỹ được những công cuộc
cải cách cần thiết cho dân chúng.

4 — Tuyên bố rằng: « Sứ phản bội
của một số người không chắc chắn
chỉ là sự khó khăn bao lâu của sứ
thực hiện Mật Trận Dân Chủ: Sứ
hoại động trong viễn của các ông
Nghị trang thành của Mật Trận Dân
Chủ hôm nay rồi mà không một ai
dám cho là vớ ich chỉ là một phần
nhỏ trong sự hoạt động của Mật Trận
Dân Chủ để di tới sự thực hiện
chương trình tối thiểu đã công bố dưới
COM ÁO, HÒA BÌNH và TỰ DO. »

Các đoàn thể Mật Trận
Dân Chủ ở Hanoi

Cùng các bạn mua sách

THƠ' THƠ'

của XUÂN DIỆU

Chúng tôi xin báo tin cho các bạn gửi thư về hỏi và các
bạn yêu thơ đang chờ đợi, rằng THƠ' THƠ' in sắp xong, còn
sắp đặt bìa sách, và chỉ trong ít lâu nữa sẽ ra đời.

Vì cuốn sách loại Mỹ-thuật, nên việc xếp đặt và ấn loát chúng
tôi phải làm rất cẩn thận. Xin các bạn vui lòng chờ.

Các bạn đọc người nào muốn có một cuốn THƠ' THƠ' nên giữ
trước, vì số in ra có hạn thời.

Đời Nay

NGƯỜI và VIEC

công lý không có nghĩa gì cả, chỉ
có cường quyền.

Chỉ khờ cho Tiệp ở vào tình thế
khó khăn. Không nhượng bộ Đức
thì có lẽ sẽ bị vong, mà nhượng
bộ thì có lẽ cũng sẽ bị vong
nốt. Vì & Tiệp, ngoài dân Sudetes,
còn dân thiểu số Pologne, còn dân
thiểu số Hongrie! Các nước này đã
theo gương Đức, đòi những đất
nào có nhiều dân họ ở trở về với
nước họ: nước Tiệp như vậy thì
còn gì nữa: có lẽ cũng như bị tiêu
diệt rồi.

Vì thế nên Tiệp chỉ còn cách tìm
cứu viện ở bọn Đồng minh. Tiệp
kết liên với Pháp và Nga. Nga sẵn
lòng bảo hộ Tiệp nếu Tiệp bị xâm
lấn và nếu Pháp bằng lòng giúp
Tiệp. Nhưng Pháp lại kết liên với
Anh. Mà Anh, Pháp là những nước
no nê rỗi, không muốn đánh nhau
tí nào. Cho nên thủ tướng Aoh
sang hội kiến với Hitler đã sẵn sàng
theo mình một cái tình thần thoái
bộ trước sự dọa nạt của ông trùm
đảng áo nâu. Nhất là sự thoái bộ
ấy chỉ có hại cho nước khác!

Được thế, họ Hit làm già, không
nhưng đòi có cuộc đầu phiếu miền
Sudetes dưới quyền kiểm sát của
Đức, lại còn đòi thêm ba khoản
nữa: cho dân Pologne và Hongrie
ở Tiệp được thoát ly ra khỏi nước
ấy như dân Sudetes, bắt quân Tiệp
phải túc khắc rút ra khỏi đất Sudete-
s, và bắt Tiệp không được giao
thiệp với Nga nữa. Giả néo dứt
giây, trả đũi vẫn thế. Dân Tiệp
phẫn uất, chính phủ Tiệp nhượng
bộ bị đỗ, một chính phủ quân nhân,
cương quyết hơn lên thay. Và đã
tổng động binh. Pháp cũng động
binh, Nga cũng sẵn sàng. Còn bên
Đức, thi nhất định ngày 2 Octobre
sẽ kéo quân vào miền Sudetes. Và
vào hùa với Đức may ra sẽ có Po-
logne, Hongrie và Italie. Thủ tướng
họ Mút định ở giữa câu lấy miếng
ngon nhất, nên buổi ban đầu úp
mở lầm. Có người bảo anh chàng
hung hăng ấy muốn bán cái tình
bằng hữu, nhưng hình như không
đatkhoenennayhòmnhayhùnghồ
tuyên bố là sẽ cùng Đức cứu hòa
binh.. bằng chiến tranh.

Ấu-châu hồi hộp, lo sợ, sống trong
một bầu không khí đặc mùi thuốc
súng. Con chim hòa bình, kinh hãi,
sấp sùa bay đi ồn.

BỘNG - DƯƠNG

VÀ NHẬT BẢN

AU CHÂU có thể nào nữa, ở đây ta
cũng đỡ lo nếu không có Nhật
bản. Đức đồng minh với Nhật, vậy
nếu có cuộc Âu chiến, Nhật thế
nào chẳng giúp Đức một tay ở Á-
đông. Nhất là giúp Đức ở đây, Nhật
không thiệt hại gì, chỉ có lợi.

Vậy Đông-dương hiện nay cũng
như trúng đòn đau đắng, chỉ đợi
ngày Âu chiến để làm chiến trường
cho quân Nhật và quân Pháp. Một
phóng viên Pháp vừa rời diễn
thuyết & Saigon có nói rằng Nhật
còn lo đối thủ với Nga, với Tàu,
không rời thi giờ đến thăm Đông-
dương được, nhưng cái hy vọng
ấy không lấy gì làm chắc chắn lắm.
Đông-dương Nhật cho là nơi vận
tài khí giới sang Tàu và Nhật đã
biên ở trong bản đồ phụ thuộc vào
họ rồi.

Vậy ta vẫn có thể lo sẽ có những
cuộc đòn bộ chết người, những cuộc
ném bom kỳ khôi như ở bên Tàu.
Và ta chỉ có thể than phiền rằng
dân chúng không có một tí dự bị gì

về sự tự vệ cả nếu có chiến tranh.
Trong lúc dân chúng các nước
biết ra trận, biết đeo mặt nạ chống
hơi độc, dân Annam ngó ngần như
máu rừng, không biết cầm khâu
súng thế nào nữa! Đó không phải
lỗi tại họ mà tại chính phủ quá
phòng xa không cho họ biết bão
chim nữa. Tuy nhiên dân chúng
Annam sẵn lòng đứng lên, đồng
lòng giúp sức với Pháp, nếu họ có
sự nhiệt thành đầy rẫy trong lòng,
sự nhiệt thành bành vực những sự
tự do mà họ đương mong ước và
Pháp đã sẵn lòng đem đến cho họ.
Người ta có bênh vực cái gì yêu quý
mà sắp bị đoạt, thì người ta mới
hăng hái được. Thiếu như dân Tiệp
ngày nay.

BA VIỆN

NĂM NAY, hai Viện Dân biểu
Trung Bắc-ky và Hội đồng Quốc
batter trong Nam cùng họp trong một
tháng.

Và không hẹn mà nêu, đã đồng
lòng ở một chỗ: yêu cầu chính phủ
nói rõ quyền hạn cho mình và
nói rõ quyền đầu phiếu cho dân.

Lời thỉnh cầu xác đáng ấy, chính
phủ cần phải đón ý đến. Nhất là đối
với hai viện Trung Bắc là hai viện
quyền hạn không xứng đáng với
cái tên tốt đẹp. Thậm chí ông Phan
Thanh, một ông ngài sắc xảo miễn
Trung đã phải kêu lên giữa nghị
trường rằng chính phủ chỉ cho
viện xét một bản ngắn sách « buồn
cười » (ridicule) thiếu đầu hụt
đuôi thi làm sao mà làm việc cho
chu đáo được. Thậm chí dân chúng
cho Viện dân biểu là một trò múa
rối, đe che mắt những kẻ tò mò
mà thôi.

Về phương diện hành động, thi
ba viện khác nhau một chút.

Viện Trung kỳ có vẻ chững chạc
và đồng lòng, được các giới ủng
hộ tới tấp. Các ông râu dài, lại là
các ông làm việc được.

Trong Nam, Hội đồng có quyền

hành. Ông Thống đốc vì mắc bận
không đến mà thiếu chút nữa, viện
theo lời ông Nguyễn Phan Long,
nhất định làm reo cho đến khi ông
ấy ra mới thôi.

Ở ngoài Bắc trái lại, các vị thay
mặt chính phủ thỉnh thoảng lại rời
đời xách cặp đi về, đe viện lo tro
lòng chống một mình, như nghệ lạc
đàn vây.

Hoàng-Đạo

Cải chính

Chậm còn hơn không, xin cải chính
một bài giới thiệu sai lầm một cách
tai hại về quyền sách Tuy lý Vương
(chứ không phải Túy lý Vương) của
ông Trần thanh Mai (không phải ông
Trần thanh Mai) do ông Ứng Linh (không
phải ông Ứng Linh) xuất bản.

Ông Trần thanh Mai hăng hái vậy.
Khi giới thiệu sách của ông, tôi choanh
choảng mấy chén rượu « thanh mai »
nên tâm hồn túy lý đã « ứng linh »
vào ngồi bút khiến nó viết thiên di một
chút. Nhưng chúng ta phải nhận thấy
rằng ít khi một sự làm lớn lại có nghĩa
ly đến như thế. Người giới thiệu

Bính chính

Trong « bản quyết nghị về việc
sửa các ngạch thuế thân » của Viện
Dân Biểu Bắc Kỳ đăng trong N. N.
số trước, xin thêm vào bảng danh
sách các ông dân biểu đã ký tên:
Ông Nguyễn Giang (dân biểu Hà-
nam) đã bỏ sót. — Bác sĩ Chương

ĐIỂM BÁO

Ông Lê - Cường
với nghề làm báo

Cái ông lang thuốc này không
biết ra báo làm gì, mà ông
xoay xở hết báo này đến báo khác.
Tâm lý người ta thật có làm sự bí
mật.

Đáng lẽ làm một ông lang giỏi
(cũng chưa chắc) thì ông ta lại cố
đè làm một người chủ báo dốt, và
tối nay. Vì ông trưởng cách quảng cáo
cho báo cũng như cách quảng cáo
cho thuốc, nên ông cùng bọn
thủ hạ nghĩ hết mánh khóc để làm
người ta chú ý đến tờ báo của ông.

Đã có lối văn « Hanoi báo » một
độ. Rồi đến lối văn « Tiêu thuyết
thứ năm kỷ thứ nhất », mà đặc sắc
nhất là những câu thơ nói lái thô
tục của anh chàng trưởng minh là
hóm hỉnh lắm : Đò Phòn.

Được ít lâu, có sự sích mích
giữa ông lang chủ báo ấy với bọn
nhà văn lúc nào cũng đương tìm
minh chủ đề phô tá, bọn nhà văn mà
Lê Lai đã gọi là « cầu bơ cầu bắt ».
« Tiêu thuyết thứ năm kỷ thứ hai »
ra đời, với một bọn phù tá khác.

Lần này quảng cáo dữ lắm : nào
to ra, nào lớn lên, nào đẹp thêm,
nào vui hơn. Cái gì cũng đủ; tuy
chỉ có cái tư cách là vẫn thế.

Có lẽ bọn văn sĩ phô tá nghĩ
rằng muốn làm vui lòng chủ thi
chẳng nên từ cái gì, cả đến bịa đặt
để nói xấu người khác. Thế Lữ bị
kẻ đón đường định hành hung
chẳng ? Ô, đó là một tin quan trọng
chẳng kém gì một cuộc chiến tranh.
Phải thêu dệt thêm mới được;
phải đăng ra ngoài bìa, để mong
những người hiểu kỹ chịu bỏ tiền
mua tờ báo mà nếu không, họ
chẳng đọc bao giờ.

Việc làm đó không biết có kết
quả theo ý tưởng tượng của bộ
giám đốc mới T. T. T. Năm không?
Tờ báo đó có bán chạy như thuốc
lậu Hồng-kê không?

Chắc ông Lê Cường còn đang
hận tinh.

Cái dốt

Nói đến cái dốt của báo Đông
Pháp thì là một sự dĩ nhiên rồi.
Không ai ngạc nhiên nữa. Nhưng
báo đó cứ nhất định dốt mãi, dốt
mãi. Cho đến thành cổ lát.

Ngày trước, Đông Pháp đã đặt
ra một dân tộc mới: dân tộc Stars
ở Mỹ. Bây giờ, lại đặt thêm: dân
tộc « Sokol » ở Tiệp.

Thành ra ở Tiệp, ngoài dân thiểu
số Đức, Hung và Ba-lan, lại còn
thêm một đoàn dân thiểu số Sokol
nữa.

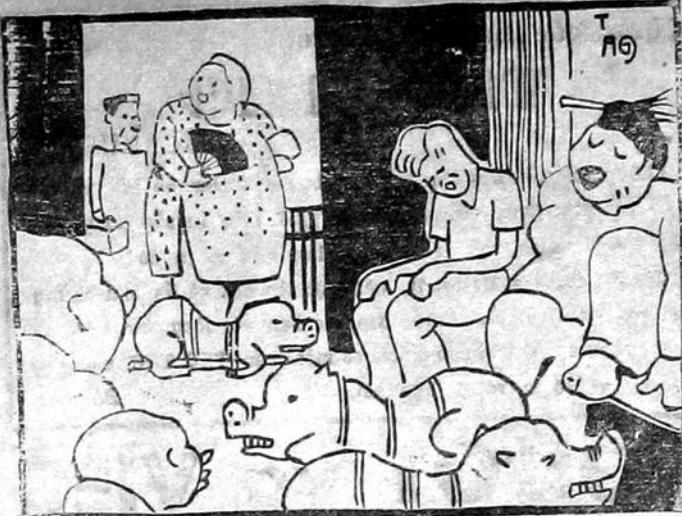
Tinh hình Âu-châu bởi thế mà
hóa nghiêm trọng thêm.

Bởi vì một khi mà Hitler lại đòi

Ai có dồn điền muôn bẩn,
xin viết thư điều đình với

Mme LONG

18 A niral Courbet, Hanoi

Trên toa hàng tư.

— Cậu ạ, ta tìm chỗ khác đi thôi, toa này những lợn là lợn..

Những bạn nghèo trúng thăm ở nhà

ÁNH SÁNG

Đúng 7 giờ 30 sáng chủ nhật 25
September 1938, tại đoàn sỹ Ánh Sáng,
trước mặt đồng đùi những người có
đơn và tráng cách ở nhà Ánh Sáng,
đã có cuộc rút thăm chọn những chỗ
thuê.

Đó đây là kết quả cuộc rút thăm :

Loại A. — 2p. 00 — 5 người : 1)
Nguyễn Văn Sinh, correcteur Ideo. 2) Tô
Điền, encaisseur Me Deroche notaire.
3) Lưu Thị Khuê, làm trang kim và
giấy tiền. 4) Mme Vve Lê Minh Giao,
buôn thúng bán met. 5) Phạm Thị Hang,
buôn cá.

Dự khuyết : Lê Văn Xa, thợ ký số
Binh Lương. Nguyễn Huu Hoat, ajusteur
Aviat.

Loại B. — 1p. 50 — 16 người :
1) Lê Thị Duyet, khâu vá thêu. 2) Trần
Văn Toang, thợ cao. 3) Nguyễn Văn Cú,
employé de la pharmacie Hanoi. 4)

Còn lại

Báo Tribune républicaine là tờ
báo tâ. có đăng một bài của Géba-
chel. Tác giả phản nản cho số phận
ông Phạm Huy Lực trượt nghỉ
trưởng, và phản nản thêm rằng
nhieu báo — cả tây lẫn ta — công
kích ông Lực quá, tất là có tay chủ
động ở trong.

Rồi tác giả kết luận: còn về sự
thất bại của ông Lực, câu cách
ngôn sau này vẫn đúng: « Vu cáo,
vu cáo đi, thế nào cũng còn lại cái
gi ».

Còn lại cái gì? Tiền dịch quan
báo, phu cấp nghị trưởng, phu cấp
báo, và gi gì nữa ?

Nhung bày giờ thi mất rồi.

C. Thiện Sĩ

Áo Len Mùa Rét

Các Ngài...

Mua buôn, mua lẻ,

Nên đến hiệu dệt

PHUC-LAI

87-89, Route de Hué - HANOI

Téléphone 974

Hàng tốt đã có tiếng.
Nhiều kiểu rất thanh nhã.
Giá hạ hơn các nơi.

Ở xa xin viết thư về lấy giá.

Nguyễn Văn Canh, làm nhà in Taupin.
5) Trần Văn Yen, thợ giầy. 6) Trần Văn
Hoe, làm ở Studio Khê. 7) Nguyễn
Xuan Tiệp, compositeur Trung Bắc. 8)
Trần Văn Thương thợ cao. 9) Nguyễn
Dinh Man, thợ nhà in Trung Bắc. 10) Lê
Văn Ban, C. e Yunnan planton. 11) Trần
Xuan Sang, bán phở. 12) Hoàng Văn Hoi,
thợ máy Ideo. 13) Lê Nhì, làm ở hiệu
giầy Văn Toàn. 14) Vũ Quang Khanh,
học sinh nghèo. 15) Chu Văn Dat, làm
bếp tay. 16) Trần Trọng Chu, làm ở nhà
báo Tin Tức.

Loại C. — 1p. 50 — 4 người :
1) Nguyễn Kim Linh, compositeur Trung
Bắc. 2) Nguyễn Cao Nga, buôn cá. 3)
Lê Văn Ty, buôn cá. 4) Lê Thị Hae,
buôn cá.

Dự khuyết B và C : Phan Văn
Khang, thợ máy Ideo. Vũ Văn Tap, bến
hàng cho hiệu Paul Chabot. Lê Văn
Nghiêm, surveillant Đoàn Ánh Sáng.
Do Văn Trac, thợ sáp chửi Ideo. Nguyễn
Văn Luan, compositeur Trung Bắc.

Loại D. — Op. 80 — 4 người : 1)
Đoàn Định Bé, làm xe. 2) Phạm Văn Công,
thợ nhà in. 3) Nguyễn Văn Đáp, thợ
mộc. 4) Dương Xuân Thuận, thợ khắc.

Loại E — Op. 60 — 4 người : 1)
Mai Thị Tac, bán hàng rong. 2) Vũ Xuân
Sam, thợ cao. 3) Nguyễn Hữu Lan, en-
caisseur Đoàn Ánh Sáng. 4) Nguyễn Định
Quynh, thợ mộc.

Dự khuyết D và E : Nguyễn Văn
Phuong, agent journalière Cadastre.
Đông, thợ may. Roi Văn Lanh, buôn bán.

Đúng 8 giờ sáng chủ nhật 2 October
1938, tất cả các gia đình nói trên sẽ dọn
đến ở nhà Ánh Sáng. Đoàn có lời trân
trọng kinh mời các nhân viên hội đồng
Quản trị và các Ủy ban hành động công
bắt thăm các bạn thân yêu của Ánh Sáng,
đúng ngày giờ nói trên, ra chơi thăm
Trại và chứng kín cuộc dọn nhà, cho
tüm phần vui vẻ.

Đoàn Ánh Sáng lại xin có lời chán
thanh ta lỗi cùng các bạn không trảng
thâm và mong các bạn sẽ lượng xem
cho: số nhà có hạn mà người thuê
nhiều quá, đoàn không thể trong nhà
đán, làm vừa lòng tất cả mọi người;
nhưng đoàn vẫn hết sức để công cuộc
Ánh Sáng ngày một lan rộng và một
ngày kia, nhà cửa Ánh Sáng sẽ nhận
nhân khẩu mọi nơi, để các bạn nghèo
ai này đều được hưởng những ân huệ
của cuộc đời vinh minh.

ĐOÀN ÁNH SÁNG

LỚP HỌC SẮP MỞ
tại trường Thăng Long
của hội Truyền Bá
Học Quốc Ngữ

Tối hôm 3 October 1938, tức là
tối mồng 10 tháng 8 ta, vào hồi 7
giờ 30, « Hội Truyền Bá Học Quốc
Ngữ » sẽ mở mấy lớp giày Quốc
Ngữ tại trường Thăng Long, phố
Ngô Trâm.

Cũng như 5 lớp Hội đã mở tại
hội quán hội Tri Tri, học trò không
phải trả tiền và được cấp giấy bá
mục v.v... cần về việc học.

Hai biến tên bắt đầu từ 25
September 1938. Ai muốn học, xin
lại biến tên tại trường Thăng Long,
tối từ 7 giờ 30 đến 8 giờ 30.

**« Hội Truyền Bá Học
Quốc Ngữ » lại mở.**

TÓA NHỊ KIỀU

TRUYỆN NGẮN của XUÂN-DIỆU

« Đồng trước xuân thăm tỏa nhị
Kiều » (1)

MỘI LẦN đến chơi nhà Phan, một cái gác thuê ở một phố hẻo lánh, tôi phải đi qua « nhà dưới », qua một mảnh sân nhỏ, trèo một cái cầu thang, đi một đoạn nữa, rồi mới tới lầu già của anh bạn âm thầm.

Giá Phan ôn ào, nghịch ngợm, ranh mãnh lèo như người ta thì hơn. Đề mà được một chút vui tươi chứ ! Đồng này Phan lại rất nhí nhảnh với tất cả chỗ anh ở, khiến cho tôi bùi ngùi quá, mỗi khi đến thăm anh.

Tôi biết nói cái gì bây giờ ? Cái gì cũng buồn như nhau : con đường sắc xanh không rải nhựa, giấy phô lăng lê, gian nhà không chút đặc biệt của ông chủ, căn phòng không sáng sủa của bạn tôi, và nhất là ở tầng dưới, nơi tôi thường đi qua, có hai cô gái thế nào ấy. Và cái gì cũng lờ cờ ; chúng nó xấu hổ di, buồn hổ di có được không ? Mọi vật đều buồn một cách lung chừng, xui lòng tôi cũng không đủ cớ mà buồn nữa kia, phải chịu ngùi một cách vô lý.

Đoạn đường chạy qua đó không đủ rộng để làm một đường phố, cũng không đủ hẹp để làm một ngõ hẻm ; đá không chịu lởm chởm, mà chỉ hơi gập ghềnh. Nhà không chịu xấu, không chịu lỗi, mà lại chưng một vẻ phong lưu nghèo hèo một tí. Ánh sáng không chịu sáng ; giữa hai giấy lầu khéo đứng đẽ ngắn mặt

1) « Một nền Đồng Trước khóa xuân hai Kiều » (Nguyễn Du)

tới, cả ngày chỉ là một buổi chiều dài. Ở chợ Hàng Da đương náo nhiệt bao nhiêu thế mà vừa đi một trăm bước đã vào con đường này, cuộc đời bỗng quanh huì, làm cho nhà cửa ngổn ngang.

Và nhất là hai cô gái con ông chủ ở nhà dưới. Nhất là hai nàng Kiều không kiêu diễm, mà người ta cũng chẳng chịu khóa hẳn đẽ tôi thương xót cho được vẹn toàn. Hai cô ở trong một gian nhà có dù sập gụ, tủ chè, cầu dối, hoành phi, có cả bộ bàn ghế Vannam, chạm chim với trái và nạm кам thạch. Nhưng tôi chỉ trông qua cũng biết không phải là giàu.

Quỳnh và Giao, hai tên ngọc đặt cho hai người hiền. Họ ngày ngày thơ thơ, (chứ không được là ngày thơ) họ lăng lê và ngoác ; ấy là hai hột cơm.

AI CÓ NHÀ MUỐN BÁN ?

Cần mua nhiều nhà ở Huế, Tourane và Hanoi, nhỏ, lớn cũng được nhưng kiều mới, viết thư thương lượng cho Mme Docteur Lê-dinh - Quy, médecin des EWT à Tinh-Túc, Cao-Bằng — Tonkin.

Mỗi lần đi ngang qua, tôi nhanh chân như lùi trốn ; nhưng tôi vẫn đủ thời giờ thấy hai cô gái. Mẫu áo họ rất thanh đạm, vì nhạt nhẽo nên buồn buồn. Cô Quỳnh trẻ hơn, áo mới hơn cô Giao một chút, — tôi quên không nói rằng tôi biết tên hai cô là nhờ bạn tôi.

Phan, cái anh chàng khó hiểu làm sao ! Anh rất ít nói, và cũng ít làm. Kiều mặt Á Đông, mắt nhỏ và dài, không biết chứa những gì trong vẻ mập mờ kin hép ấy. Tôi lạ cho anh hết sức. Sự lăng lê của anh là một thứ hư vô, và tôi cảm như không có anh Phan...

Đôi khi Phan lên cầu thang, tôi gặp được nơi khóa môi anh một chút nhú da giống như một phần sáu của nụ cười. Thấy thế, tôi vui vui, và hơi nghĩ ngợi.

Tôi ngồi đến Quỳnh, cô em hiền lành quâ, với đôi mắt yêu ôn và « như không ». Cô chỉ hơi hơi xinh. Mặt cô tròn. Hay nhíu đôi mày cong, cô có vẻ trẻ con lắm. Cô hiền lành đến nỗi tôi thấy xót thương. Tôi không nghe cô nói một câu gì, — có lẽ chỉ vì tôi không có dịp nghe cô nói.

Biết đâu Phan chẳng đồng điều với Quỳnh : hai sự « như không » gặp nhau. Cái khóc môi hờn hickey kia có lẽ biểu hiện một cảm tình kin đáo.

Rồi nhàn dó, tôi nghĩ đến cô chị. Đường như cô có một tật nhỏ nơi chân : bước của cô không bằng nhau. Và đường như cô mang một nỗi buồn không ngọt. Cô giống cha cô, mà cha cô thì chẳng khôi ngô chút nào. Trái lại, mắt ông tròn như hai chấm mực, miệng ông hơi quay, đôi môi dơ lối trước như kính với ai. Ông thường ngồi trèo chôn trên sập giữa nhà và tôi hẵng gặp ông deo kính, tuy không thấy ông cầm sách. Một lần, ông dã cự tôi, vì tôi gấp rúc vào gác trong, không kịp xin phép ông. Và từ đó, tôi càng thương ông lắm.

Cô Giao giống con người đứng tuổi ấy, thực bất lợi cho cô. Vì cô rất hiền — tôi xem qua thi biết — mà mặt cô lại mang những nét hơi dữ.

Ấy đó, Quỳnh và Giao, hai Kiều rất đứng đong, không e lệ nép vào dưới bụi hoa nào cả, và cũng không đẹp một chút, nhưng bởi một hội ý tiêu tao, dã khiến tôi nghĩ ngay đến câu thơ phong tỏa của người xưa.

Lần thứ nhất xem ta có kín.
Chemisette dép :

CHÉMISETTE

ESTIVALE

Le Tricot de 1888

Các nhà buôn nên hỏi ngay
tại nhà chế tạo :

Manufacture CỰ GIOANH

68-70, Rue des Eventails, Hanoi

Maison fondée en 1810

Tại 153, Đường cầu Cửa Đồng
(153, Bd Henri d'Orléans, Hanoi)

TÉL. 388

D' CAO-XUAN-CAM

Tốt nghiệp tại Đại Học Đường Paris
nguyễn Trung-kỷ bệnh-viện
quản đốc chuyên trị
Bệnh Hoa Liệu và Nội thương

KHÁM BỆNH { Sáng 8h đến 11h30
Chiều 8h đến 6h
Khi cần kíp mời về
nhà lúc nào cũng được.

Có phòng dưỡng bệnh
và hộ sinh

Vì hai cô ngồi trong một buổi chiều rất tối ngần ngơ, một buổi chiều triền miên của sự vật và của linh hồn, một buổi chiều trong nhà và trong tâm lý. Lạ quá ! Tôi cảm thấy rõ rệt sự mờ nhạt của cuộc đời, khi trông hai cô. Đầu tôi vui đến đâu, khi bước vào nhà ấy, tôi cũng nghiêm nét mặt, bước khẽ, sợ động không khí.

Hãy vào nhà thì phải cất mū, tuy thế, trong cữ chỉ thường lệ ấy, tôi tưởng như tôi đương chào ai, đương chào một cái gì, một đám tang hay một nỗi đau thương.

Vì không thấy có một người đàn bà đứng tuổi, tôi nghĩ rằng ông chủ góa vợ, hai cô mồ côi. Nhưng một lần, tôi bỗng gặp bà chủ. Và vì chỉ quen được thấy hai người con gái, tôi nghĩ rằng ông chủ không có con trai; nhưng tôi lại nhầm to : gặp hai người thiếu niên dì với Phan, tôi hỏi ra mới biết đó là anh của hai Kiều.

Và hỏi thêm ra, tôi hay rằng ông chủ nhà là một người làm việc nhà nước đã về hưu. Ông còn mấy cậu con bé gửi học ở Nam - định. Gia đình họ đông đúc thế, và chắc cũng khá đủ tiền bạc ; sao tôi lại bày đặt những cớ rất gớ, lại giả sử trong trí tôi những điều nhầm tưởng, những chuyện không lành ?

Nhưng sao nhà ấy lại bao trùm trong một bầu không khí nhạt lè, không ánh nắng, không hương người ? Sao có hai nàng con gái kia, ngơ ngác như không biết sống ?

Tôi biết hai cô không có việc gì làm. Họ chẳng mấy lúc đi chơi. Họ dè cho ngày tháng qua ; họ là hai cái cây — họ lại còn thua hai cái cây, bởi cây còn ra hoa, ra trái, chứ dì con gái của họ, họ biết làm gì ? Không sắc, không duyên, và cũng không tiền ; chỉ có hiền lành.

Giá họ dùng hiền lành như

thể thi hơn ; giá họ dàn diễm, hung dữ, trợn, lảng lơ, tôi sẽ vui vì thấy họ sống. Tôi sẽ được cười, nếu thấy họ đi du xe dap ; tôi sẽ được thản nhiên, nếu thấy họ đỗm dáng chàng ghẹo bắt cứ người nào.

Tôi ước được gặp họ chửi mắng người ô, đánh dập con sen, tôi mong họ ngoa mồm lên, lay động hai cặp môi dấp son đỏ choết. Tôi muốn mặt họ bự phấn, tôi cầu cho họ làm bộ làm tịch, lõ lăng bao nhiêu cũng được, miễn họ tố rằng họ có một cái đời.

Nhưng không ! hai cô buồn buồn ngồi đó, trên trường - kỷ,

khi chiều giáng lưới ra muôn gốc cây. Buổi chiều của hai cô mờ nhạt và kéo dài ; hai cô lẩn trong mù sương... Đáng tội nghiệp nhất là hai cô không sâu tư, không có một nỗi chán nản gợm ghê, nó xui ta cầu xin cái chết. Không ! hai cô là hai cô gái, chỉ biết buồn mờ, buồn lặng nhưng buồn lâu. Hai cô là hai cánh đồng...

Nhiều lần, theo một liên tưởng mau chóng, tôi nghĩ đến những cụ già còn đòi chút sức lực, ngày ngày luân quẩn giữa bàn ghế trong nhà. Cứ tự nhiên im lìm như thế, họ ăn, ngủ, và may thay ! trong lúc ấy, thi giờ qua...

chờ đợi một sự gì xảy đến. Phố vắng, nhà cũng vắng : hai người anh đi chơi luôn, bà mẹ về nhà quê, ông cha lặng lẽ hết ra lại vào. Hai cô cũng hết vào lại ra.

Cô em có một chờ đợi : là chồng. Nhưng có lẽ cô đã hơi biết rằng nỗi mong mỏi ấy gần với một viễn vọng. Còn cô chị ? Tôi nghe bạn tôi bảo rằng cô đã có một đời chồng : chồng cô đã ly dị với cô. Hồi ới ! cô Giao còn biết gì để mà trông ngóng ?

Tôi thương hai cô như hai con vật ngần ngơ ở trong rừng lạnh,

Cho đến khi các cụ hết ở trong nhà với sự buồn tẻ. Cái chết đã nhận những linh hồn kia, cái chết đã là một mục đích.

Tôi lại rất nhớ những khi xế trưa, nắng ngả vào bếp. Lửa tắt, than lạnh, chỉ đôi con ruồi lơ thơ đậu dưới đất, thỉnh thoảng bay lên kêu vo vo. Sắc nắng vàng phai xem chán nản làm sao ! Lúc ấy, mọi người đều cảm thấy mơ hồ nỗi nhớ nhéo của ngày này tiếp theo ngày nọ. Đến nỗi một người đơn giản như mẹ tôi cũng buột mồm nói : « Cơm mai rồi

cơm chiều, ráo cục mỗi ngày hai bữa cơm. »

Mà nhà ai lại chẳng thế ! dù ở nào mộc mạc nhất cũng đã từng buồn bã khi làm bữa cơm chiều. Ai lại không nghe, ít ra là một lần, nỗi đau biu của cái Hồ Đời băng phẳng. Chúng ta nhảy múa, gào khóc, quay cuồng để cho có việc ; nếu không, ta sẽ thấy sự vắng vẻ của ngày tháng và của lòng ta. Và dù siêng năng đến đâu, đời lúc ta cũng bắt gặp ở đáy hồn ta một nỗi trống không rất tuyệt vọng.

Phải, hai cô gái kia cho tôi trông rõ sự nhạt nhẽo trong cuộc sống hằng ngày. Tôi đã cảm giùm cho hai kẻ ngu ngơ, và đã lặng thinh ngắm cảnh tà dương ở trong hồn họ.

Bởi vậy, tôi đã nảy một ý đến nói chuyện với hai Kiều. Ít nữa tôi cũng là một viên sỏi, một cục đá, đến rơi xuống trên mặt nước phẳng lỳ của ngày hỷ. Tôi định tâm làm cho hai cô tức, căm, đem tặng hai cô cái hạnh phúc thấy mình cũng được xứng xứng, rầy la một người khác. Tôi bèn ra về láu táu, ráng lấy một bộ mặt hưng phấn. Tôi giả sử tôi là một người đến chọc ghẹo hai cô, và sự kém giáo dục của tôi dè tôi vỗ lè. Tôi đã quên lời và cử chỉ của tôi lúc ngừng lại nơi nhà dưới, khêu cho hai cô nói chuyện với tôi. Nhưng tôi rất nhớ sự vồn vã của hai người, trả lời lại như đối với một vị cứu tinh. Hai cô có bao nhiêu ngọt ngào của lòng mình thì đem cả ra ngoài ; lời hai cô hiền lành hơn trẻ nhỏ. Cái duyên dáng mà hai cô có thè có, hai cô đều phô bày ra hết để tiếp chuyện tôi. Tôi đã thấy mắt cô em ướt hờn ngày thường...

Thế là thất vọng ! Tôi muốn họ hung tợn, họ lại thêm hiền lành, cái hiền hậu nó đã làm cho tôi khó chịu quá. Tôi sợ sợ, tự biết mình không thè an ủi được cảnh trống không của đời họ. Công việc ấy tôi không dám làm ; tôi chỉ có lòng thương, mà họ cần tình yêu.

Tôi mong ở Phan, anh bạn « như không » của tôi ; tôi nguyên ước cho cái khỏe cười của Phan hăng nở vì cô thiếu nữ : một lần nọ tôi sang sương thấy Phan đi xem diễn kịch, và Quỳnh và Giao cũng đi...

Nhưng từ cái chiều xảy ra cuộc nói chuyện, tôi ngại ngùng, lạnh lanh trong cảm giác, không đến thăm Phan để khỏi qua nhà hai cô. Sau hai tuần, khi đến tìm Phan, tôi ngần ngơ bay tin rằng Phan đã đổi chỗ ở.

Xuân Diệu

Docteur ĐẶNG VŨ HỶ

Ancien Interne de l'Hôpital Saint Lazare de Paris
Spécialiste des maladies vénériennes & cutanées
CHUYÊN MÔN VỀ :

Bệnh hoa liễu — Bệnh dàn bà
Sửa trị sắc đẹp

Khám bệnh
Sáng 9 giờ đến 12 giờ
Chiều 3 — 7
Chủ nhật mở cửa buổi sáng

Chỗ ở và phòng khám bệnh
16 & 18 Rue Richard — Hanoi
(đặc phố Hội-vũ)
Tel. 242

AN-THÁI

GRANDE FABRIQUE DE POUSSÉ-POUSSÉ
2, Rue Nguyễn-Trọng-Hiệp
HANOI

?? 1936
XE KIỀU MỚI

Gặp khi gió kép mưa đón,
Đang xe « AN-THÁI » chàng
con cờ gi.

Có mìn đà cá, vải, sâm, llop
và đồ phụ tùng xe tay.

Trong sòng bạc Nghia Dũng

PHONG-SƯ NGÂN của TRỌNG-LANG

TÔI đã như lạc vào một thế giới đại đồng, ồn ào, tưng bừng như đang họp giỗ lớn. Cắt đứt với Hà-nội phiền phức bằng một hàng rào nứa, trong một khoảnh đất chia ra thành từng chuồng trâu một, người ta đã « bình dân », không phân giai cấp, kiên nhẫn và tiêu tiền như rác.

Thật vậy, mấy ông bác sĩ, vài ông nghị, lại cả tay cầm dã lấy làm sung sướng khi một anh rồng đèn đi dắt, có khi chỉ là một cậu bé hôi hám, nó nhích cho một tí chỗ đứng, hay ngồi.

Rầm bà tham, một bà huyện, lại cả bà tuần phủ nứa, mấy thứ « gấm vóc » còn ít tuổi lắm, đã ngôixát về với một con « sâu sòng bạc » (sóng về sòng bạc), một anh hổ lỳ với một hạng người già ở chỗ khác thì dã ngồi dưới đất, hay trong lò cốt, trước các bà đó.

Nhất là lúc tôi trông thấy ba, bốn ông cảnh sát tây pháp pháp lých sự như dân Hoa-kỳ, xúm quanh ông chánh cầm già khوم, ba mươi thằng đội xếp ta ăn vận tựa mấy bác tuần phiến, thay lượt nhau để canh cho 19 sòng súc, 4 sòng phản thân, 15 sòng súc sắc và bài cầu. Tôi không quên sòng « đấu mười » của mấy đứa trẻ chơi trên mặt đất, ngoài hàng rào nứa.

Thật là thái bình một cách bức minh. Như cái cảnh tù vác súng, lính gánh

nước thuê cho tù để đòi lấy thuốc phiện, trên Sơn-la ngày trước.

Sòng bạc

Tôi số phải một bà to béo bằng hai, ba bà gộp lại, xung xinh nhưng thịt, lùng lẳng một chiếc va-lit mà người ta bảo là đầy giấy bạc.

Rồi tôi vấp phải một chú khách đang gào bằng một giọng li nhí như từ dưới đất đưa lên, vì nó lạc đi rồi : « Cắt tay ! cắt tay ! Hai ngũ một ngũ » (hai ngũ một nhì) Ông khách ấy nói ngọng, ạ !

Mọi người đều cười. Riêng có một người không cười, lại rủa một tiếng :

— « Sacré ! » người đó là một ông đội xếp tây, không biết tiếng ta ngọng, và vừa thua luôn hai tiếng.

Một cảnh thua bạc

Một chú khách cắn cỗi bung ra một liên cháo hoa. Trước bàn súc sắc, còn có một bà cụ, một bà con trè và tôi.

Bà còn trè buồn bã nhờ bà cụ xin hộ cho mình một bát cháo. Cháo nóng đã làm tươi tắn lại nét mặt héo rũ của bà ta. Và bà ta chép miệng :

— Từ sáng đến giờ chưa có hột gì vào bụng cả. Lại đến cháu cũng thua nứa ! Bánh cò con đè đợi sáng cùng về Nam với nhà cháu mà thua chục bạc rồi đấy.

Tôi hỏi :

— Ông nhà chắc đương mờ bát.

Giọng bà buồn thảm quá :

— Ấy, mấy hôm đã thua 700 đồng rồi. Tôi xoay sở cố cho 400 để gỡ mà vẫn chưa gỡ được, lại gỡ vào mới khô chứ.

Bà ngẩn về phía bà cụ, để trả lời một câu hỏi quá u thân mật :

— Nhà cháu lương có hơn năm chục bạc, lại một đồng con...

Chú khách bỗng phá tan cái không khí thê thảm này :

— Cắt tay này ! Cái pà này tánh ti tánh tí, tánh tò tò vào !

Trong chuồng trâu

Tôi quay ra dụng phái một ông ăn vận tây, mặt đỏ chín rử. Không biết ông khoe với ai :

— Thế là trâu !

Tôi hỏi bằng quơ :

— Nhiều ít ?

— Không kém ba ngàn đồng. Thật là gãy rừ người !

Tôi vào từng chuồng trâu một, mỗi chỗ gặp một ông chủ chuồng đã có tiếng lầm l>tag trong.. đội lính bắt bạc. Tôi đứng lại trong một chuồng và dụng phái lunge một ông, áo tay vắt vai, đứng sừng sững một cách chướng mắt. Thì ra ông đương phèn mồm ra mà ngủ. Ông nghiêng bộ mặt bóng ngây, tròn trịa như một hẽ xiếc, về vai phái như đe cho một tia nước rải từ bên mép không dính nhau sắp lở chờ chảy ra.

Đang sau gáy tôi, thấy man mát và như có tiếng gió lùa vào nhà trống. Tôi quay lại : một cái mặt to bằng cái tráp quả, xám xịt đang há mồm thở. Vì thức đêm nhiều quá nên ông này hả đâu cũng nồi cơm hen lên cho bằng được !

Đứng mà ngủ, rồi đứng mà hen ! Thật là hai quái tượng !

Tôi đứng xem một ông khán nhiều tam giang, áo ta, quần lụa trắng, phông vấn một cậu ấm, sọc cái mua bán tưng trăm bạc một. Thân nhiên trước đôi mắt buồn nhưng còn cố đưa tinh một cách buồn bã của một cô Annam ẩn vận dầm.

Một người hỏi :

— Tiền đâu mà nó lầm vậy ?

Một người trả lời :

— Con quan họ thiếu gì nhà Lại vừa phát hóng ngàn đáy !

Một người ăn vận ta, như một bác thợ masonry, néu một tờ giấy một trăm giam cho cái :

— Ba dính rồi đấy !

Trong óc tôi cũng nồi lên một câu hỏi :

— Tiền đâu mà nó lầm vậy !

Như đi chầy hội

Một bà vồ lấy tôi, chắc là nhện nhầm, và tí nữa thì trao cho tôi

5 et 7, Rue Negret
(Place Negret)
HANOI
Hiệu thuốc
tây Vườn
Hoa-Cửa
Nam
Télé
330
THAM HOÀNG TÍN
Pharmacie de
TIN
thuốc
mới
giá hạ
Mở cửa cả
buổi tối

Phong - tình... Phong - tình

Các chứng thuốc về bệnh « PHONG TÍNH » chẳng hạn là Lậu-độc, Giang-mai, Hột-xoài, Sang-độc.. chẳng hạn thời kỳ nào, lâu mao, nặng nhẹ.. nếu đã dùng nhiều thuốc không khỏi hãy nài cho đặng thuốc :

BÁC-ÁI PHONG-TÍNH GIẢI-ĐỘC

Bệnh nhẹ chỉ tốn một hộp 2p.00 là khỏi ; Bệnh nặng, kinh niên, dùng nhiều lâm là 5 hộp cũng tuyệt nọc, sanh dục như thường. Trẻ em bị bệnh gia truyền cũng đều dùng thuốc này trị tuyệt.

Thuốc có bán khắp nơi, hoặc gửi thư ngay :

BÁC-ÁI DƯỢC-HÀNG

100, Bd Tông-đốc-phương — CHOLON

Chúng tôi có thuốc đau mắt thần hiệu để tăng đồng bào, các nhà đại lý cứ biến thư về lấy.

Đĩa RCA
hát

RCA VICTOR 1938

mới thu thanh ở Hương-cảng
đã sang tới nơi. Có đủ các
điều hát Bắc-kỳ. Nhiều đĩa
hay đặc biệt, xưa nay chưa có

Xin hỏi mua ngay tại các hiệu
bán đĩa hát hoặc tại hiệu :

DANG THI LIEN
17, phố Hàng Trống — Hanoi

một cái lồng mây :

— Bà ấy đâu, ông? Ai lại bắt
minh cầm cái nợ này rồi bỏ đi
đau mắt thôi!

Trong cái lồng, tôi thấy: bánh
tây, lạp xưởng, nước chanh, trầu
cau, như lúc họ đi chày hội xa.

Tôi cảm động trước cái đức
tinh cần cù của dân bà An-
nam. Ở đây, hàng quâ nó đã bóp
cố lấy tiền: ba hào rưỡi một bát
cháo thịt, hai hào rưỡi một bát
phở năm, ba hào rưỡi một chai
nước chanh và một xu một quả
chuối bé tí...

Nhưng không bà nào nghĩ ra
rằng: một đồng bạc những năm
xu hồ, và một hào hồ, riêng ở
sòng phán thán.

Phá sòng

Một hồi còi rú, một bà sô
khão, vài bộ mặt tái mét, những
tiếng gọi nhau như loạn. Một
anh nhất định chui xuống dưới

ghé dề tìm dồi guốc. Rồi đội xếp
năm đầu một anh lôi đi. Đánh
nhau à!

Một thằng, đích là tát lai vì
mũi nó lõi, tóc nó quấn soan
một cách kỳ dị, nhưng ăn vận
ta, ám khói thuốc phiện đến tận
hai tai, đi đất như một thằng ăn
mày, vừa chạy theo vừa oinh,
tuy nó không biết gì về việc đó
cả: « Il vole une piastre, c'est
ça, monsieur ! » (Nó ăn cắp một
đồng bạc, phải đấy, thưa ông).

Một con sâu sòng bạc, thằng
đó. Nịnh sảng quen rồi. Ký lạ là
nó nói tiếng Pháp cũng khá!

Một người mách tôi:

— Hôm qua có một anh phá
sòng, đập đèn bắt vợ về không
cho đánh bạc nữa. Đội xếp họ
giam suốt đêm. Rốt cục: vợ được
đánh lới sáng

Đi bộ, bán quần, chết thẳng cẳng

Tôi ra sân cho
thoáng. Mùi hôi
nách, mùi người
không chịu tắm,
mùi phấn sáp
làm cho tôi rít
dầu gần chết.

Gặp hai người
quen hỏi nhau:

— May còn tiền
đi xe chứ? Đây
gãy đúng ba
mươi của. Còn
năm xu đi xe,
ra đánh mẹ nó
một tiếng súc
sắc. Tết nốt.

Ông kia rủ rỉ:

— Thế thì cuộc
bộ vây!

Họ phá lén
cười:

— Từ đây về tận Khâm-thien!
Cũng vẫn còn hơn cái thẳng chết
thẳng cẳng trên xe, và con mẹ
bán quần...

Rồi hai người kẽ với tôi:

— Hết tiền, một con mẹ lột
quần linsk ngoài bán hai đồng.
Một đồng mà phắt biết đâu!
Nhưng chẳng may, quần lại bay
mất!

Còn... anh chết thẳng cẳng?
Có gì đâu: thua tới bốn ngàn
tiền bán nhà, cu cậu ra xe vừa
ngồi uất quá, vừa thức giòng già
mệt, nên ngồi thẳng cẳng trên xe
đến nỗi đội xếp phải cự anh xe lật
kéo người chết...

— Sau khôi?

— Khôi mới đau đớn chứ lý!
Đè sang năm bán nốt nhà đốc lý
đi mà gõ!

Cả ba chúng tôi đều cười to

như vừa được bạc vạn...

Một cái sòng phán thán vừa
bi... « cháy » nghĩa là chủ sòng

Lỗ hay lỗ

Họ vẫn kêu là lỗ. Lúc nào cũng
kêu lỗ, với cái số tiền bỏ ra thầu
một vạn hai ngàn đồng!

Chúng ta thử làm một phép
tính con con để phác tích tiền
họ đã lãi:

Sóc đĩa 19 sòng. Đò đồng,
mười phút một tiếng bạc. Mỗi
tiếng hổ thu độ một chục bạc.
Một ngày, một đêm cho là họ
đánh bài mười giờ, tức là được
100 tiếng. Tồng cộng, một ngày
một đêm hổ: một ngàn đồng.

19 sòng tức là 19 ngàn đồng.
Trong 9 hôm: $19 \times 9 = 171$ ngàn
đồng.

Chi tiêu: tiền cho người thầu
lại, ăn uống đồ hơn 50 phần
trăm. Cũng còn nồi 8 vạn đồng.

Hay là có rút đi một nửa, cũng
còn 4 vạn.

Không kè phán thán, cứ mỗi
tiếng độ mười phút, hổ, mỗi
đồng một hào, có khi tới hai
chục bạc.

Và súc sắc, 5 phút, một tiếng,
mỗi tiếng ít ra cũng năm xu.

Tiền đó, đã có người bán nhà,
bán thân, bán danh vọng để
chiêu hổ.

Học trò trường bãi Nghia-
dung dù sau có đỗ « kỹ sư » một
lượt cũng không trả nợ được
cái số hì sinh lớn đó.

Trọng Lang

QUAN, thất — À, các thầy hồn
thật. Các thầy mang biểu thuốc đà
định rủa tôi đó sao?

LÝ TOÉT, run sợ — Dạ, bầm
quan lõi, chúng con đâu dám. Nguyên
con nghe nói bà lớn bị bệnh nóng sốt,
đống đủ các thứ thuốc mà không
khỏi nên chúng con lòng thành mua
một bát « Khang Kiên Thối Nhiệt Tân »
để bà lớn dùng. Xin quan lớn xét cho.

XÃ XE — Bầm chúng con đã kinh
nghiệm, chỉ 5 phút khỏi sốt.

QUAN, hờn hở — À ra thế, cảm
với các thầy, có phải hiệu Khang-kiên
ở Hanoi không? Ày bà lớn vì uống
thuốc Điều kinh ở hiệu ấy có Op.50
một hộp mà có thai, rồi để thẳng cháu
thứ tư đó. Hiện ấy lại có thuốc « Bảo
Thai » giá Op.30 rất tốt.

KHANG-KIEN được phòng

94. Hàng Buồm — Hanoi

Ô MAI THUỐC « AN-HÀ »

Chuyên trị bệnh ho gió, khản cổ cóc động,
ho khan, sát đờm, khô cổ, ho ra đờm xanh

Ho Iao (bởi làm việc nhiều, thức khuya, dày sôm, nghĩ ngay nhiều, học hành
quá hoặc uống rượu say, thích ăn đồ sảo, đồ giàn, thuốc lá, thuốc láo hút
lướt, sinh ra bệnh âm hư giáo cổ, thành bay khác, hay nhồi hoặc lút ho y
như ống nứa dựng y cổ, nhiễm lún sẽ hóa ho lao, tục gọi là ho ra huyết).
Người lớn, trẻ con, các ông, các bà, hoặc nam nữ học sinh ngành Ô-MAI
THUỐC « AN-HÀ » này không những tránh được bệnh ho kẽm, lại có bồ
lịch thêm như le Tiêu-đờm, Cai-khét, Khai-khiếu, Nhứ lún, Bồ ấm, Tỉnh ngủ.
Mỗi bành chia làm 10 lún, giá Op.01 — Mỗi phong 11 bành, giá cổ Op.10
của D TRI tiêm sinh, Hadding

Có giấy chứng chỉ học tại trường Đại-học Vạn-quốc năm 1927
Co Medaille khen năm 1934

CÁC DẠY-LÝ CÁC TỈNH, hối: Dépôt général : Craie (phân vét) marqué
« Le Papillon », Confettis, Serpentines, Coillons, Masques,
sauvages, Guirlandes et Lanternes Vénétiques, là hiệu :

An-Hà Bai-ly Tong-cuc phat hanh khap Dong-Duong
13, phố hàng Đồng (Mã) gần chợ Đồng-xuân — Hanoi

THÙA TỰ

TIỂU THUYẾT của KHÁI HUNG

(Tiếp theo)

SƯ CỤ cười khò khan, hai đuôi mắt nhéo dài và xéch lên thái dương, cặp môi mỏng se rít lại và hé ra hai cái lỗ sâu của hai khoang răng gãy, toàn dung mạo đầy vẻ hồn xược lả lùng.

— Thưa bà, nhà chùa cũng bàn g López một câu, còn quyền định đoạt thì ở cụ lớn kia chứ !

Thấy tình thế trở nên gay go, bà Ba liền phinh họng con chồng một câu :

— Kè ra thi quyền định đoạt ở các anh các chị ấy, các anh các chị ưng là xong ngay.

Líec nbnin nét mặt dữ tợn của Tinh và nét mặt lạnh lùng của Chuyên, bà Ba cho rằng nhà sư đã vô tình nói bậy. Nhưng sự thực, nhà sư không vô tình, mà chính có ý thốt ra những câu chua chát, đau đớn. Vì bao giờ người tu hành ấy cũng nhớ đến mục đích của mình trong những lúc « hồn chuyên cự lớn ». Mục đích ấy là việc « vào hồn của mình » mà sự em đoán thấy quyền lợi trái ngược với việc « thừa tự của đám con chồng »

XV

Quyền lợi ! Hai tiếng ấy dã bầu như mọc rẽ trong khói ốc sự cụ. Mà sự cụ cũng không giấu giếm ai rằng mình luôn luôn nghĩ đến quyền lợi của nhà chùa, luôn luôn tranh đấu cho quyền lợi của nhà chùa. Trái lại, sự cụ còn khoe khoang nữa, khoe khoang cái tài làm giàu của mình với các ông kỳ hào, tộc biểu :

“ — Đây, các cụ coi, lúc tôi đến thi chùa xiêu, tượng nát, bảy giờ tôi đã xây dựng lại chùa, tôi lại tượng đúc lại chuông, tậu thêm ruộng thêm vườn. »

Đừng nói đến thuyết « diệt dục » với sự cụ. Sự cụ chẳng hiểu gì đâu. Đạo Phật của sự cụ

không phải là cái đạo bayễn bí, cao siêu, cái đạo thoát tục của Thích-ca. Nó chỉ là mấy câu kinh câu kệ học thuộc lòng, nó chỉ là những cái bắt quyết trữ tà, những cái bùa yểm mà và sự chí thú làm giàu cho nơi mình chịu tri.

Nhưng điều sau cùng này, người ta rất ngờ vực. Và người ta thì thào với nhau rằng sự cụ nói đến quyền lợi của chùa để lấy cớ thu quyền lợi về cho mình, cho nhà mình. Vì người ta thấy nhà sự cụ một ngày một thêm giàu, và tháng tháng sự cụ năm nào cũng tậu ruộng hoặc sửa sang lại nhà cửa.

Người cháu ấy thỉnh thoảng có đến thăm sự cụ. Người ta đồ là đến thăm tiền, đến bòn của. Và cho bô ghét, người ta bão nhau: « Cháu gi ! con cụ dãy ! Các bà xem, giống nhau như lột ! » Có người lại quả quyết rằng mẹ người cháu nhiều lần đến chùa, đêm khuya mò vào phòng sự cụ.

Chẳng rõ những chuyện ấy thực bay hư, nhưng một điều ai ai cũng biết chắc chắn là sự cụ thích tiền, thích làm giàu, dù làm giàu cho nhà chùa hay làm giàu cho nhà mình cũng vậy. Nhưng thiện nam tín nữ của sự cụ, sự cụ chia ra làm ba hạng : hạng giàu, hạng đủ ăn và hạng nghèo. Hạng trên mời cụ đến cúng, cụ sot sáng và thân hành đi ngay. Hạng giữa, cụ cho sự bác đi thay. Còn hạng « dưới » thì đừng có hòng « thỉnh sự cụ », và muốn xin bùa xin dấu, phải cung tiền ngay, cái lệ mà không bao giờ cụ thi hành với người giàu.

« Giàu có sung sướng thực ! » Câu ấy luôn luôn ở trong mõm người tu hành. Nhưng sự cụ thường thêm ngay :

“ Ta hô làm phúc làm đức, đi lễ đài, dựng chùa dựng chiền. Thực phu quý sinh lê nghĩa ».

Và sự cụ không quên kể, hằng chuyện hằng sẵn bằng tâm, những tâm lòng nhà đức đối với đạo phật. Cái tên bà « Hưng Ký » người làng Giáp không còn ai lạ nữa, tuy trong bọn thiện nam tín nữ, chẳng mấy người đã đặt chân tới Hà-nội, chứ đừng nói chùa Hưng Ký với. Dù thế mặc lòng, họ vẫn kể đi kể lại cho nhau nghe những cái đẹp, cái lạ của ngôi chùa, làm như chính mắt mình đã trông thấy chứ không phải thuật theo lời khoác lác của sự cụ :

— Ủi giờ ơi ! các bà ạ. Cụ Hưng Ký bỏ ra mười vạn để xây một ngôi chùa. Nhưng đất cũng đã đến hàng vạn rồi ! Các bà tính đất người ta bán thước chứ có phải bán mảnh, bán sào như ruộng dưới ta đâu ! Mười mấy đồng một thước đấy !

Một người nghe tròn xoe mắt nhìn và kêu :

— Mười mấy đồng một thước ? Chừng thước tây rứa !

— Ủi thì thước tây rứa. Thế mà đất chùa rộng lời ba mẫu. Còn chùa thì chả phải nói ! Xây một cái tam quan cũng tốn hơn dụng cả một ngôi chùa khác rồi.

Dựa vào lời sự cụ, bộ thêm thật, bịa đặt những điều vô lý. Họ trộn lẫn loạn xạ những sự, những vàng, những tượng, những kiều tầu, kiều tây.

Ngoài bà Hưng Ký, sự cụ còn tán dương công đức một người nữa : ông Thanh Hương. Ở làng Giáp không ai biết tên thực ông ta là gì. Thanh Hương là tên hiệu của ông ta, một hiệu bán thuốc lão rất có tiếng ở Hà-nội. Nhờ về việc thương mại ấy mà ông ta có

một cái tài sản to. Người ta cũng không biết to bao nhiêu, chỉ biết ông Thanh Hương đã bỏ ra bốn, năm vạn — có người nói mười lăm vạn — để cúng vào chùa này, chùa nọ và nhất là để dựng một ngôi chùa tuy không lớn bằng chùa Hưng Ký, nhưng cũng lớn lắm, nếu cứ tin ở lời huyền truyền của người làng Giáp.

Ông Thanh Hương, không như bà Hưng Ký mà người ta chỉ biết tiếng, ông Thanh Hương, ai ai cũng đã gặp mặt, một vẻ mặt lù đù, và đã nghe thấy giọng nói, một giọng nói lù đù. Ông ta người bặt Bắc-ninh. Thỉnh thoảng ông ta về làng Giáp chơi không phải vì ông ta mến đức cụ Giáp hay để xin bùa của cụ. Ông ta chỉ về thăm, về « hồn » cụ án bà. Ngày xưa cụ án đã trị nhám huyện ông ta, sau lại làm án sát Bắc-ninh, và đã trọng nom cho ông ta nhiều lần, nhất là lần ông ta ra tranh lý trường. Nhờ ơn, ông ta năm năm về làng Giáp cùng giỗ, lễ tết, ngay từ hồi cụ án về hưu. Và sau khi cụ án qua đời, ông ta vẫn không quên lén cũ.

Bà Ba quý trọng Thanh Hương một cách đặc biệt, quý trọng vì ông ta giàu cung cỏ, nhưng nhất vì muôn dương tai với người lang : « Ông Thanh Hương, thầy tờ quan lớn ngày trước », bà nói với khắp mọi người că trước mặt ông Thanh Hương. Và nhà trọ phú có lẽ cũng ceci sự làm « thầy tờ » cụ án là một hanh diện, một danh giá đối với bọn người làng Giáp.

Giới thiệu Thanh Hương với sự cụ là một việc không cần cho bà Ba. Lần đầu về làng Giáp,

Đúng 7 giờ sáng ngày thứ bảy
Mỗi tuần, khắp Đông-Dương có bán
THANH GƯƠM BẠCH-NGỌC

truyện dài trình thám, nghĩa hiệp
của PHƯƠNG-TRÌ
mở đầu loại truyện ra đúng kỳ của nhà
xuất bản MAILINH, Hanoi - Số 1, giá 1 xu

Thể là từ nay không còn một ai phải pháo
tàn truyện ra thất thường chậm chạp nữa !
7 giờ sáng, thứ bảy, 24 September 1938 đã có bán số 1.
THANH GƯƠM BẠCH-NGỌC, giá đặc biệt 1 xu

Thanh Hương đã ra chùa lễ rồi. Một người mộ đạo Phật như Thanh Hương đi tới đâu mà lại nhăng quên không đến lễ chùa, hương chỉ chùa Giáp là một chùa có tiếng, có tiếng vì sự cù cao tay, và vì bà Ba quảng cáo.

Kè thi Thanh Hương cũng vào chùa làng Giáp cũng hậu, nhưng không phải vì thế mà mỗi lần bàu chuyện bà Ba, nhà sư nhớ nhắc đến các việc phúc đức của ông ta : sự cù cù muôn bá Ba theo gương Thanh Hương mà trở nên rất rộng rãi đối với chùa làng Giáp như ông kia đã bỏ tiền ra không tiếc cho chùa làng ông ta. Sự cù cù ngầm ngầm ao ước hơn thế nữa : làm chủ nhân số một trăm mẫu ruộng của bà Ba ở làng Giáp. Sự mong mỏi ấy nhà sư không cho là viễn vông, nhưng cũng nhận thấy khó khăn vì đã biết rõ cái tính chặt chẽ, bo siết của bà Ba.

Nhà sư đã hồn thất vọng thì xảy ra việc « thừa tự ». Việc ấy không những không di ngược mà trái lại, còn giúp cho quyền lợi của sự cù. Là vì, dè tự nhiên thì bà Ba không thấy « vào hậu » là cần cho linh hồn bà sau này. Việc thừa tự trong một gia đình lộn sộn, lục đục, sẽ mở rộng mắt bà ra và sẽ làm bà lo sợ, kinh hoàng cho tương lai, cho vong linh bà. Miễn là khéo xoay !

Khéo xoay ! Tất cả tâm lực, tất cả thông minh, tất cả xảo trá, nhà sư đều dè vào đấy. Và trong óc nhà sư nảy ra không biết bao nhiêu cơ mưu quỷ quyết. Có đêm nhà sư thức suốt sáng để tìm kế, và, nhiều lần, lầm bầm nói một mình : « Khi nào bà ta tha thiết việc vào hậu hơn việc thừa tự là được ! »

Vì thế nhà sư thấy cần phải nũng ở bên cạnh bà Ba, dè luôn luôn đem những cái đẹp, những cái hay, những cái đáng sợ, nhất là những cái đáng sợ của đạo Phật mà dụ bà. Và nhà sư mừng thầm rằng hiện đang đi đến sự đắc thắng. Hai anh em ngờ vực nhau, hai chị em dâu ghen ghét nhau, nhà sư cũng không phải không có chút công lao vào đấy. Còn như cái việc thừa tự mà bà Ba vẫn xoắn vào, nhà sư không coi là một việc nguy hiểm, cho quyền lợi của mình nữa. Nhà sư thừa biết rằng thực ra, trong thâm tâm, bà Ba vừa thù vừa ghét hai anh em Trinh. Vả hai người đàn ông nhu nhược ấy, nhà sư cho không phải là tay địch thủ. Địch thủ gì hạng người không quả quyết bao giờ, nhất là không bao giờ có chí làm giàu.

Nhưng hai người vợ thi hời đáng sợ. Nhà sư cho rằng tuy ngoài mặt họ làm ra không thiết của, kỳ thực, lòng dục vọng của

họ đã lên tới cực điểm rồi. Vì thế, họ tức tối, oán giận nhau, người nọ chỉ sự người kia chiếm mất cái giá tài mà cả hai cùng có khinh bỉ, nhưng cả hai cùng thèm muốn.

Ban nay, được tin bà Ba ngất đi, nhà sư hắp tấp đến thăm, trong lòng băn khoăn nửa vui mừng nửa lo sợ.

Việc đầu tiên của nhà sư là dòi dấu và thư phu vào bát nước mưa rồi đưa cho bà Ba uống sau khi đã ngâm bỏ vào đấy một ít bột thuốc « giải nhiệt tán » mua ở một hiệu hào chè tàu. Rồi khi bà Ba đã thuật lại cho nghe đầu đuôi câu chuyện vừa xảy ra, nhà sư khéo nêu quột thở dài và phàn nàn :

— Lạy Phật tổ ! thực các ông các bà ấy không biết điều một tí nào, chỉ làm phiền cù lớn.

Bà Ba cũng thở dài phàn nàn lại :

— Bạch cù, lầm lúc tôi chán già đình qua. Đấy cù coi cảnh gia

nghì mà xem, ông Thanh Hương thì ông ấy thiếu gì cháu ! Anh ông ấy con dân chau đồng, ba em ông ấy cũng già dinh đồng dúc. Thế mà ông ấy có thiết gi đền già dinh ! Giới bất hiêm hoi, ông ấy có nuôi cháu đẽ cho ăn thừa tự đâu ! Ông ấy chỉ nghĩ đến làm việc phúc, hết cung vào chùa này lại xây dựng chùa kia, rồi nào đúc chuông, nào tò tượng thôi thì dù các việc phúc việc đức. Ông ấy bảo chúng tôi rằng để tiền cho các cháu chúng nó chơi bài lêu lông, không bằng đem dâng cúng Phật...

Bất giác bà Ba mím cười. Bà thấy sự cù quá vụng về. Bà hiểu thấu sự cù (ngay như hiểu thấu bọn con chồng). Nhưng bà vẫn tưởng sự cù là một người rất mực khôn ngoan khéo léo, chứ có đâu lại tàn tiền một cách trống trải như thế. Né ướt đói, bà thích nhìn họ quay cuồng lừa lọc. Lòng người ta thích trông thấy rõ các mâu của nó hiện ra trong

dinh nhà quan án tôi ! Các cù bỏ cửa bô nhà dì tu thực cũng phải.. Gia đình như thế thà chẳng có gia đình còn hơn.

— Dạ, đức phật Thích Ca là con vua mà cũng bỏ nhà dì tu đấy ạ.

— Bạch cù, đức Phật là Phật là Giới, tôi chẳng dám ví, nhưng trong cảnh gia đình, nhà tôi lầm lúc tôi cũng thấy tôi không như đức Phật.

Câu chuyện ngó ngàng của hai người chẳng ăn nhập gì với hoàn cảnh hiện tại. Sự thực, cả hai cùng đương theo đuổi một ý nghĩ thầm kín : bà Ba cốt lõi với sự cù rằng mình coi hai người con chồng như con mình. Còn sự cù thì muốn đưa bà Ba tới chỗ « vào hậu », tới chỗ đem gia sản cúng chùa. Vì thế, sự cù liền đáp lại bà Ba :

— Bầm cù lớn, gia đình thực phiền phức, thực khó chịu như lời cù lớn truyền. Bầm, cù lớn

cuộc thí nghiệm. Bà nói dãi bồi một câu :

— Bạch cù, cù nói rất phải. Giữa lúc ấy, bọn anh em Trinh sang.

Một lát sau, nhà sư về chùa. Đứng lên đáp lễ, Tinh không giữ nỗi cái bùi môi theo liền câu chào kính cẩn. Bà Ba bắt đầu :

— Phúc đức quá, năm nay cù sáu bảy rồi mà vẫn khỏe mạnh...

như hảng trẻ gai.

Chuyện mím cười rất xược,

chừng dè mai mỉa tiếng trẻ gai

mà bà Ba đã dùng một cách rất

tự nhiên và thẳng thắn :

— Người ta dồn sự cù có chán con đấy !

Bà Ba cặp mắt trợn trừng :

— Chết bậy quá ! Tôi chết...

Sao chị nỡ...

Chuyện chẳng chịu nhụt :

— Thưa cô, thi tôi cũng nghe

tay người ta dồn thê... Vả thời

buổi này, như thế là thường.

— Sao chị biết ?

Lòng căm tức khiến bà Ba勃起 ra câu trả lời phùng áy. Nhưng bà chợt nghĩ lại và nói lảng ngay :

— Sự cù chùa ta thực là một vị chán tu đặc đạo. Đó, hai chị coi, từ ngày cù về tu ở chùa ta, cù đã tu bồ chùa hai lần rồi. Lại tậu được thêm ruộng thêm vườn.

Khoa mím cười nghĩ thầm :

— Vậy ra tậu ruộng tậu vườn là chán tu đặc đạo !

Thấy câu chuyện đã trở nên nhạt nhẽo, buồn tẻ, Trinh đứng dậy chào xin về. Ba người kia đứng lên theo. Tức thì bà Ba lại nhớ đến vở kịch dương đóng giờ và mếu máo nói :

— Khổ quá ! Nào tôi đã nói xong câu chuyện với hai anh hai chị đâu mà dã về được !

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, Bà Ba nói luôn :

— Thị mời các anh các chị hãy cứ ngồi xuống một tí nữa đã nào.

— Bà quay bả lý Thuận chấp tay đứng phía sau :

— Chị lý, chị đưa hộ tôi hộp bich-quy.

— Rồi mở hộp ra mời :

— Anh chị xơi tạm. Ăn thừa các cháu cũng chẳng sao, phải không ?

Trinh và Khoa cùng đỡ lấy chiếc bánh và cùng lì nhí nói :

— Cám ơn cô.

Còn Tinh và Chuyên thì cùng giơ tay ra gật :

— Cám ơn cô.

— Chuyên tiếp luôn :

— Tôi hơi đau bụng.

Bà Ba tươi cười :

— Cả hai chị cùng đau bụng ! Khéo bảo nhau nhỉ !

— Đương chuyện ấy, bà nhảy ngay sang chuyện khác :

— Hai chị ạ, lầm lúc tôi chả quâ, tôi định đem hết tài sản cúng vào chùa, cũng hết vào chùa.

— Rồi bà lại cười :

— Kia hai anh xơi nữa đi chứ.

— Xin dù a.

— Đủ gi mà dù ! Anh phải ăn nữa.

Vừa nói, bà vừa ăn vào tay mỗi người một cái bánh.

Chờ mãi không thấy bà Ba quay về câu chuyện thừa tự và nhất là câu chuyện cúng hết tài sản vào chùa, chỉ loáng thoáng bỗn đến việc mùa màng vay nợ, bọn kia lại đứng dậy chào :

— Thôi, chúng tôi xin về.

Bà Ba cũng đứng dậy theo :

— Các anh các chị nhất định về à ? Vâng thì các anh các chị về. Trinh thoảng sang chơi nhé !

Lần này bà quả quyết không giữ nữa.

(Còn nữa)

Khái-Hương

Hạt sạn

Rèn luyện

Việt Báo số 637, đầu đề một việc ở Hà-nội :

Bé bắt được Thái người dâm

Chức 4 nhát dao vào Chức.

Phải nói rõ như vậy không người ta sẽ tưởng 4 nhát dao ấy đâm vào Thái mất.

Nguy hiểm sinh mệnh !

T. T. T. Năm số 17, trong truyện « Chuỗi hột kim Cương » :

Cô Loan sinh đại thắng

Cô đẹp hơn cả, lịch sự hơn cả. Cô tươi cười và vui vẻ quá, gần hóa ra diễn.

(Điển ấy hẳn đến vài triệu volts là ít. Xin đừng ai lại gần, kẻo bị giật chết ! (ứ kà là chử điện cầu vẫn cũng đã ngờ ngẩn lâm rồi)

Nhưng còn non

Quốc gia số 2, trong bài « Đánh ôm luôn lý lâng mạn » :

Sự phát triển của cáo nhân nhưng phải chuyên chú vào tiền bộ của xã hội.

Thiết thực trong sự phát triển của cáo nhân. Và cáo nhân đây bao lại là ông Trương Thủ, tác giả bài ấy ?

Sao lại « D » ?

Cũng số báo ấy, trong cuộc thi « Trung cầu ý kiến của toàn thể dân chúng Việt Nam » :

Ngoài phong bì dẽ thêm hai chữ « service D ». Không được dẽ tên người dự thí.

Service D ?

Tại cái « Service » này chuyên dùng cái « Système » ấy chẳng ?

Không vì danh dự ?

Việt Báo số 634, trong bài « Máy điều pháo trâu về cái cúp Trần lưu Vỹ (Thái Bình) » :

Nên người đi mua cúp đó, có cái ý tưởng đem tặng các bà các cô dự thi đấu Ping-Pong, một món quà thích hợp với hai chữ « Trinh thuận » hay là hai chữ « Trinh tuýt » mà các bà các cô nhiều người đã đặt trên danh dự.

Đặt trên danh dự ? Vậy « Trinh thuận » và « Trinh tuýt (?) » là hai vật gì mà ghê gớm thế ?

Tối tăm hóa tối mò

Dư Luận số 13, trong mục « Chuyện thửa » :

Theo lời ông phủ Từ sơn, thì hững kẻ có phúc có được vài ba thước đất để úp một túp lều tranh, đều phải coi là hạng hữu sán...

Túp lều tranh đã lụp sụp lại úp vài thước đất lên thì thở làm sao được nữa ?

Những kẻ ấy chỉ nên coi như hạng điêu rồ.

Máy thực không ?

Cũng số báo ấy trong bài « Ôi quần chúng ! » :

Nhưng cũng có anh cu ly xe kéo.

Anh ta cũng là thứ máy, biết lắp hia bầy dâm vào chân, nhắc dời càng dề lôi xác thịt một người đồng chung, từ chỗ nọ sang chỗ kia, rồi khi dừng lại, mắt hoa lén, mồ hôi nhè nhẹ, ngừa tay nhận lấy máy xu, mà ta quen gọi là tiền công.

Anh cu ly xe nhắc dời càng dề lôi xác thịt chung cứ gì người « đồng » chung.

Còn như anh ta là thứ « máy » biết lắp hia bầy dâm vào chân, thi ngờ lầm.

Lợ lửng

Việt Báo số 635, dưới một bức ảnh : Các ông Nghị di thăm tiều công nghệ ở các làng. Hình trên dây, các ông Nghị đang xem những khăn mặt do dân làng Triều khue.

Do dân làng Triều khue ?

Phóng viên bắt nhả

Cũng số báo ấy, trong bài « Lai một tia xe lửa trượt bánh (Hanoi-Laokey) » :

Vì không có khách ngồi nên không xảy ra tai nạn, duy có tao thi hư hại nhiều

Vậy « máy » hư hại những gì ? Có phải vào nhà thương không ?

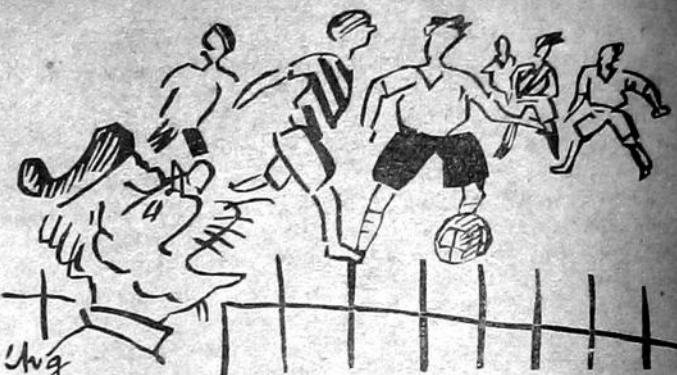
Tìm nghĩa

Cũng số báo ấy, trong bài « Hai làng Yên-lộ và Trung-lập cù hành lỗ lạc thành (Thanh-hóa) » :

Người trong làng tự lập tại đình rết dong, dù cả nam phụ lão ấu, dân bà con gái, và trân thiết rất tung bừng.

Trong « Nam phụ lão ấu » chưa có « dân bà con gái ? » Hay « Nam, lão và ấu » là « trân thiết tung bừng ? »

HÀN ĐÃI SẢN

Rõ trẻ con quá, có quả bóng vớ ai lấy, thì lấy người nhón với nhau tranh nhau làm gì cho nhọc xác !

VUI CƯỜI

Của Ng v. Chúc

« Khéo » trả lời.

Giờ luận lý.

THÀY GIÁO — Có một người bắt chước ông Trịnh Tử: mỗi khi nghĩ được điều gì hay thì lại bỏ một hột đậu trắng vào trong lọ, mà mỗi khi nghĩ phải điều xấu cẩn bỗ một hạt đậu den vào một cái lọ khác. Một năm sau, người ấy lich chử được molt-thung đậu... den, mà đậu trắng thì chẳng được một hạt nào. (Trò Tý) Vây anh thử nghĩ xem làm cách nào cho mất cái thùng đậu den (những điều xấu) ấy ?

TRÒ TÝ (nhanh nhẩu) — Bầm thùy, đem nấu chè mà ăn là xong.

Của Chúa Nghịch

Xem bói.

THÀY BÓI — Về phần con cái, thành day có hiềm lâm.

NGƯỜI XEM (thật thà) — Thằng bầm lại hộ cho, vì tôi có con ngay từ khi chưa lấy chồng ..

Chưa chết

Tỷ đánh nhau với Toe, bị Toe đánh biêu cả đầu, chay về mách mẹ :

— Hu hu ! mẹ ơi, thằng Toe nó đánh tôi dãy.

MẸ — S o mày không dào mà mẹ nó lên.

TỶ (mếu máo) — Khốn nhưng mà nে nó chưa chết, thì dào làm sao được !

Của Bùi Quang Tịnh

Liều

Một bệnh nhân đau bụng sắp chết mới rồi dãy được một câu :

— Bác ơi ! Thế nào tôi cũng chết, bao giờ tôi chết rồi tôi cũng đánh lừa đe bác sĩ mò xem có phải tôi mắc bệnh sán không.

Của Bình Dù

Một người vào hiệu mua một chiếc hàn thử biếu. Chủ hàng đưa ra năm cái

Khách thắc mỗi cái chỉ khác nhau cả, hỏi :

— Ngày sao cùng một thứ cả mà chiếc thi chỉ 25, chiếc 26, chiếc 27, chiếc 28, chiếc 29?

Bầm ngái thế lô ràng hiệu chúng tôi có bán dù các kiều mẫu.

Kinh tế.

Sao anh đi xin lại cầm hai lạy hai cái rá ?

Bầm thời buổi kinh tế khủng hoảng đã qua, bấy giờ đến thời buồm thịnh vượng nên chúng tôi phải mang công việc của chúng tôi.

Của B. Văn Diêm

Trong rap xiếc

CON — Này bố, con sứ tử sao nó lại không cần người kio ?

BỐ — Mày thật là ngu, người ta là « láy » thì nó đừng sợ à..

CON — Thế sao ông Tạ duy Hiền ông ấy lại dây được hồ, bảo ?

BỐ — À, chắc ông ấy vào làng láy !

Ra tinh

Lý Toet đi xe đạp ra tinh. Đến ngã ba, cu ta thấy một bác đội xep đứng chỉ đường liều lầm bầm :

— Người ta đi đâu thì kẻ bồ người ta, việc có gì đến mình mà chỉ nói chỗ, trường người ta là không biết đường đấy hả !

Tư Thị

Trong hàng rong

KHÁCH — Bồi ! Sao con già nág chỉ có da với xương !

BỒI — Thế ông muốn lấy cả lòng náu sao ?

Đau cứng

CHÔNG — Góm sao con dao cao cửa tôi hôm nay cùn thế này !

VỢ — Eo ơi ! Thế râu cậu cứng hơn tre à ? Lúc nây tôi lây trê tám còn được náu là.

Tài hoa

— Tháng cháo nhà tôi vừa đánh đan vừa hái, báu bảo có giải không ?

— Nhưng có kem láng cháo nhà tôi, nó vừa thổi sáu vừa hái được mới thanh tinh chứ.

Số đào hoa

— Quái, sao không bao giờ tôi láng anh nuôi đầy từ grail, anh nuôi leon con sen.

— Ấy cái số đệ nó thế, số đào hoa của đệ đóng vào cung né-boc.

Clinique

du Docteur

Vũ Ngọc Huỳnh

Lauréat de la Faculté
de Médecine de Paris

72, 74, 76, RUE AMIRAL SÉNÈS
NHÀ THƯƠNG SAU NHÀ RƯU

Đòi đẻ và chữa các
bệnh đàn bà, trẻ con

GIAI NỘI SỐ 622

LƯỜI BÀO EM.— Mày vào tháp đèn đi chứ.
— Tôi còn ăn.
(Quen móm) — Đề tao ăn hộ cho.

Truyện Vành Móng Ngu'a

Đảng trâu xanh

DÙNG trước tòa là một anh chàng hiền lành, ngày thơ như con thỏ non. Đôi mắt ngờ nghênh len lết nhìn trộm ông chánh án; hai cái má bánh đúc ở trong một khuôn mặt gầy khiến người ta có cảm tưởng đương nhau một con búp bê bần.

Anh chàng mặt thỏ ấy là đảng viên đảng Trâu-xanh mới thành lập ngoài bãi và bị kéo ra đây vì tội dọa người lấy tiền.

ÔNG CHÁNH ÁN. — Anh có nhận đến tổng tiền bà Khuê không?

Cần — cái tên để đặt ấy thật xứng đáng với bộ mặt anh chàng — sẽ lắc đầu :

— Bầm không.

— Thế anh có đến nhà bà ta không?

— Bầm không.

— Anh không đến nhà bà ta. Thế anh có chạy không?

— Bầm không.

Ông chánh án, vè hơi câu :

— Thế anh có là chân trong đảng Trâu-xanh không?

Cần vẫn đều đều như cái máy :

— Bầm không.

— Thế anh có bị bắt không?

— Bầm không.

Cử tọa cười rõ. Nhưng anh chàng mặt thỏ ngơ ngác nhìn chung quanh, như không hiểu người ta cười cái gì.

Ông chánh án trả lại vui vẻ :

— Anh không bị bắt mà anh ra được đây. Thế thì cái thông minh của anh là cái thông minh của con trâu xoàng thời chứ chẳng được là

nha trâu xanh đâu.

Anh chàng vẫn trả lời :
— Bầm không.

Nhưng chúng cớ hiền nhiên là có. Bắt đầu là bà Khuê. Một hôm, bà ta đương ngồi ở ngưỡng cửa thi Cần đến nói với bà rằng ông Bầm nguyên Sinh thuê đảng Trâu xanh đánh chết bà, nhưng Cần thương hại, bảo cho bà biết đè... bà đưa cho hắn ba chục, hắn sẽ bảo đảng không đánh bà nữa. Bà Khuê hẹn đến hôm sau. Hôm sau hắn lại và đưa bà cái giấy đòi số tiền kia, song bà không chịu, kêu ầm lên. Cần chạy, bị người ta bắt.

Cần uể oải cãi :

— Tôi không chạy. Tôi đương nằm ở nhà, người ta ủa vào bắt tôi, tôi không biết là việc gì cả.

Nhưng chính chủ nhà cho thuê lại bảo là hôm ấy thấy hắn về, theo sau những người đến bắt. Còn những người khác, thi đều rõ mặt hắn cả.

Tuy nhiên, Cần vẫn cố :

— Thật tôi là người lương thiện. Tôi làm cho cái Âu ở ô Đống-má.

— Ở ở đích chỗ nào, anh có thể chỉ được không?

— Bầm không. Tôi lẳng quên mất.

— Thế thi anh ở đảng Trâu-xanh rồi.

Và tòa tuyên án phạt một năm tù, để Cần tha hồ có thời giờ mà nghĩ đến sự lợi hại làm đảng viên một đảng không làm chính trị.

Hoàng Đạo

CÁC ÔNG NGHỊ ĐI XEM ĐÔN DIỄN DI DÂN

Người ta mời các nghị viên
Lên Yên-Bái ngâm dồn diễn di dân.
Có quan công-sứ đại thần
Mời vua nhà « Séc », ăn căn thịt cơm,
Cơm thường, đặc biệt An-nam,
Cố tuy lòng rỗng, món làm cũng tuơm.
Nào là lòng lợn mắm tôm,
Nào là bò tái chấm tương điệu gừng :
Thịt dê nướng chả thơm lừng,
Tiết dê pha rượu vồ chừng bồ dương...
Vịt hầm nhừ biển cá xương,
Thịt nồi mộc nhĩ, nấm hương ngọt lành.
Cỗ bàn đủ cả tam sinh,
Rượu ngọt, nhâm tốt, thỏa linh các ngài.
Bữa nay được dịp trồ tài !
Nói thời khí vụng, ăn thời rất hay !
Của ngọt thức thức dọn bày,
Bát này, dia nở hết bay rầm rầm !
Tiệc tàn, khi đã chiết mâm,
Mặt to tai lớn đòn hầm, hổng hào.
Các ngài chuển choáng, lao dao,
Ra ga bước thấp bước cao lên tầu.
Bồi bàn một lú theo hầu
Nước chanh, nước dâ, chè tầu, rượu bia.
Bấy giờ men ngâm, háo ghê,
Sân đồ rã rượu, hả hê dạ đầy.
Kẻ hầu túi túi luôn tay,
Các ông dân cũng ngót say, tỉnh dần.
Đi xem công cuộc di dân,
Hân hân mọi sự bội phẫn lớn to !
Khi về, nhớ.. bữa say, no,
Ghi lòng tặc dạ tái bò, chả dẽ...

MỐN QUÀ NHẬT BẢN

Tàu với Nhật đánh nhau chí tử,
Hơn năm trời, cầm cự vẫn gắng.
Tàu càng thuỷ, « lá lở » càng hăng,
Nhật tuy thắng, chưa rằng hẳn được.
Hạ thành quách, tinh quyền cướp nước,
Nhưng Nhật không sao thu phục lòng người.
Đù cổ dem danh lợi làm mồi,
Chỉ dù được kẻ đốn dời, vô sỉ.
Bạn hán gian thêm thường phú quý,
Dẫn thân ra luôn lạy cầu vinh.
Nhưng bết bao nhiêu nghĩa sĩ, hùng binh,
Vẫn thề sống chết liều mình cứu nước.
Dùng khí giới, phi cơ, đại bác,
Nhật xem không thắng được nhân tâm,
Nên phải xoay, giở mặt.. tri âm,
Kiếm thuốc phiện dem đảng Tàu hét.
Quá quốc cảm, gọi là một chút,
Biết chú Â-quag bạn tôi thử dùng.
Tàu tự xưa quyền uyển Phù-dang,
Mấy thế kỷ sống trong mơ mộng.
Tưởng-giới-Thạch cầm quyền nhất thống,
Ác nghiệt thay, không dung túng dân nghèo.
Trị làng Bép, phá bàn đèn,
Dán mây khói trái nhiều phen cực khổ !
Nay bác Nhật tố lòng.. đại độ,
Đem trả Tàu cái lợ cái xe.
Hồi rằng chủ có hả hê,
Phản họ Tưởng, đe huề với Nhật,
Bè được hét say ngày say ngất,
Nước mắt, côn, hả tất phải quan tâm ! ?
Anh Lùn nghĩ thế mà thầm !

TÚ - MƠ

GÓI THUỐC LÁ

TRUYỆN TRINH THÁM của THẾ-LÚ

THẾ HÔM đó ra sớm hơn mọi ngày thường, cũng như mỗi lần có một tin quan trọng. Trong lúc các báo khác chưa ngờ gì hết hoặc chỉ phong thanh thấy việc xảy ra, thì vụ án mạng dị kỳ này đã tướng tận thuật lại trên báo Thời Thế. Thực là một tin đột ngột, một chuyện bí hiểm mà vai chủ động có một tài lực hiếm có làm kinh ngạc khắp Hà-nội khi báo pháthành. Những đầu đề rất lớn :

« Hai vụ án mạng trong một đêm ; Hung thủ xuất quỷ nhập thần và khinh thường pháp luật. Nhà thám tử Kỳ Phương cùng với bản báo phóng viên cùng điều tra ! » và những hình chụp in với bài tường thuật, làm cho mọi người chú ý đặc biệt đến vụ này.

Kỳ Phương lúc ấy vừa ăn cơm sáng ở nhà Mai Trung xong. Ông ta đang ngồi giờ đọc lại những cột báo Thời Thế trong đó nhà báo nhắc đến danh hiệu mình bằng những lời trân trọng nhưng không phải là không có đôi ý mỉa mai Phương gật gù rồi đưa cho Mai Trung xem một đoạn của Lê Phong viết.

« .. Có thể gọi vụ án mạng ở Rischaud và ở ngõ Hội Vũ là một bài tinh đố rắc rối và... để làm. Năm câu hỏi quan trọng sau này vừa làm tôi tám những manh mối rất ta lùng, vừa như những lời báo cho người ta mau giải đáp được. 1) Trên mặt tẩm danh thiếp có một hàng chữ X A E X I. G. những chữ ấy nghĩa là gì ? 2) Hung thủ có phải đích thực là tên Nông An Tăng không ? 3) Hung thủ làm thế nào mà lén vào giết người được mau chóng thế ? 4) Hai vụ án mạng có liên lạc với nhau không ? 5) Vụ án mạng thứ hai có ich hay có hại cho hung thủ ?

« Năm câu hỏi đó hiện nay sở liêm phóng chưa hề đáp được và bình như cũng không cần đe ý đến vậy. Ta không nên lấy làm lạ vì đó là một lỗi lầm việc của một bực ký tài mà ai cũng biết tiếng : ông Kỳ Phương. Ông Kỳ Phương là người cẩn thận, hành sự có một phuong pháp vững chãi và lời quyết đoán ít khi sai lầm. Trong vụ này ông hứa trước với chúng ta sẽ tìm thấy hung thủ trong vòng năm hôm. Đó là bước đi rất chắc chắn không sợ xẩy chân, nhưng chúng tôi thấy ông cẩn thận quá. Tên hung thủ mà ông cho là giỏi đang quỷ quyết kia chỉ là một người như mọi người..

« ...Cùng với sở liêm phóng, bản báo phóng viên đương đầu tra. Bản báo cũng hứa tìm được hung thủ như ông Kỳ Phương, nhưng kỹ han ngắn hơn : chỉ nói ngày thứ

Tóm tắt những kỳ trước

DƯƠNG bị ám sát một cách kỳ diệu thương : chàng ngồi trước bàn học, trên tayng một con dao cầm ngập chuôi và trước mặt, một chiếc danh thiếp có những chữ bí mật : X. A. E. X. I. G.

Lê Phong, phóng viên trinh thám báo Thời Thế, đưa Bình xem bức thư của Đường viết cho chàng hôm trước, trong thư tỏ ý nghĩ một tên Thủ là Nông an Tăng có thù với mình, và cái thiếp của Tân, mặt sau cũng có những chữ bí mật trên. Phong định đưa tên Thủ lại đối chứng ở nhà Đường, nhưng hắn đánh tháo trốn thoát. Chàng cùng Bình đến nhà Đường (phố Richau) thì thấy Mai Trung, thanh tra mật thám và nhà trinh thám có tài là Kỳ Phương đang làm việc. Bỗng ai nấy nhận ra chiếc danh thiếp trước mặt Đường đã biến mất. Sau khi xác Đường đã đưa vào nhà thương và nhân viên sở liêm phóng ra về, Thạc thấy có người dìng rình ở cửa, đuổi theo vào ngõ Hội Vũ thì bị giết : trên vai một con dao cầm ngập và bén minh, chiếc danh thiếp đã mất ở nhà Đường.

Mai-Hương, nữ phóng viên trinh thám báo Thời Thế, xin điều tra giúp Lê Phong. Phong cung nồng ra đi, dặn Bình phải chờ suốt ngày hôm ấy ở tòa báo và trong bài tường thuật

vụ án mạng, nói Thạc bị thương rất nặng nhưng chưa chết, và thêm hàng chữ lớn : Mai

Hương, Lê Phong sẽ tìm ra manh mối vụ này trước sở liêm phóng.

hai tối đây, nghĩa là cách vụ án mạng hai ngày, bản báo sẽ tìm được kẻ giết người và cái nghĩa các điều bí mật. Hiện bây giờ bản báo phóng viên đã tìm thấy gần hết các manh mối nhưng cần phải « thử lại bài tinh trước khi công bố lên ».

Mai Trung bối rối :

— Hừ ! đã tìm thấy các manh mối ! Nhiều lát tôi đã phải ngờ rằng Lê Phong là anh chàng nói khoác lấp may. Vụ án mạng như thế mà hắn bảo là .., hử hử...

Ông nhún vai dễ thay cho những lời ông không nói nổi.

Kỳ Phương lắng lắng đọc báo

Bỗng ông ta chợt lưỡi một cái rồi cau mày lầm bầm :

— Ô ! lạ này !

Trung hỏi :

— Lại cái gì nữa thế ?

— Thế này thì lạ thật...

— Nhưng cái gì thế ?

Phong đưa tờ báo chỉ vào một đoạn :

— Nay, ông nghe đây thi biết :

« Bản báo lại mong rằng việc điều tra chống kết liễu hòn nữa và tin chắc rằng thế nào nội ngày thứ hai các bạn đã biết kết quả công việc của bản báo phóng viên. Sở dĩ đám chắc thế là vì người bị nạn trong

LÂU, GIANG . . .

Mắc lậu cắp hành hoặc kinh niêm, giang mai, hê cam, dù có hiện trạng ghê tởm (symplomes rebelles) chỉ nên lại

BỨC - THO - ĐƯỜNG

131, Route de Hué — Hanoi

sẽ được khỏi đau và rất nọc. Thật là những món thuốc kinh nghiệm, giữ nguyên vẹn bộ phận sinh dục, bệnh nhân thấy hiện nghiệm trong 24 tiếng đồng hồ.

hứa khoán cả đàn bà, trẻ con

Thuốc Lâu Op.60, Giang mai Op.70

ĐẠI LÝ : QUANG - HUY Hải Dương, MAI - LINH 00 - 02, Paul Doumer, Haiphong. 1CH - TRI 41 Rue du Marché, Ninh-binh

vụ án mạng thứ hai là ông Bình và Thạc chưa đến nỗi thất vọng lắm. Vết dao đậm tuy rất nặng, ông mất nhiều máu quá, nhưng nhờ công cứu chữa kịch liệt của một vị bác sĩ đại tài, chúng tôi chắc rằng ông sẽ qua khỏi. Theo lời bác sĩ thi sĩ sáng thứ hai ông sẽ nói được và có thể trả lời những câu thắc mắc đầu tiên. Lời ông Thạc khai sẽ là những lời rất quan trọng, vì sẽ cho ta biết kẻ giết người chính là tên thủ Nông an Tăng hay là người khác ».

Mai Trung cười gằn, cầm lấy tờ báo :

— Thị ra Lê Phong vẫn mờ mịt chưa biết gì cả, vẫn đi tìm những cái huyền bí nào khác trong lúc tên Thủ đang tìm cách lừa lọc cuộc săn đuổi của ta. Nhưng nếu tôi không làm thi cái mưu của ta không thể nào hỏng được. Khắp Bắc-kỳ các sở mật thám hiện đã nhận được điện tin của ta chỉ dẫn. Cứ theo phương pháp ấy thi giao quyết đến đâu tên Thủ cũng không thoát tay ta .. Lúc ấy ông Lê Phong sẽ hiểu cái lầm của ông và không phải bày những mưu kế vô ích nữa. Vì đây hẳn là một mưu của Lê Phong phải không ?

Kỳ Phương gật :

— Phải, ông Lê Phong định phao ra cái tin Thạc chưa chết để lừa hung thủ đây..

— Nhưng lừa thế nào ?

— Ta cứ đe yên xem rồi sẽ biết. Điều đáng chú ý là tại sao Lê Phong lại cứ nhất định tin rằng thủ phạm chưa hẳn là tên Thủ ? Những chứng cứ hiển nhiên đến thế mà Lê Phong chưa chịu nhận, hẳn cũng có một cớ gì đây... Dẫu sao, ta cứ bước của ta, ta.., lẽ phải khi đã phô bày ra một cách rõ ràng thì không có một tri khôn tình quái nào lâm xuyệt tạc được.

Kỳ Phương nhìn thẳng, tay vẫn vể điếu thuốc là mà ông ta sắp châm hút, miệng mỉm lại, một bên mép hơi nhich thành một khói cười. Ông ta thông thả lấp cuốn sô tay ra, rồi lầm bầm nói :

— Hôm nay thứ bảy. Thứ bảy, chủ nhật, thứ hai, thứ ba, thứ tư. Cuối thứ tư, là sớm, không thi sáng thứ năm là hạn cuối cùng là bắt được Nông-an Tăng ..

Ông đã cho những người chia tay đi các ngả rồi chứ ?

— Xong cả rồi.

— Hồi chỗ trú của Tăng ở Daviller thi họ không biết gì thêm ư ?

— Không, họ chỉ nhớ được cái tên của gia đình tên Thủ.

— Phải ở Diêm He, tôi đã biết Tăng là con một người thòi bị bắt ôn ngày xưa.. Còn chiếc xe hơi của Tăng.. xe thuê phải không ?

— Không, xe ấy Tăng mượn

Mượn của ai chưa biết, có lẽ không phải là của người ở Hà-nội ..

— Ông bảo tìm ngay người có chiếc xe ấy nhé, ông hỏi được số xe rồi chứ? Vậy tra trong sở Công chính xem. Tên tuổi và chỗ ở những người Thồ ở Hanoi, đến chiều nay liệu có hồi được hết không?

— Được, vì người Thồ ở đây cũng ít.

— Các đường xe lửa đã có người đi dò rọi chứ?

— Rồi. Tôi kén riêng những tay quen việc này nhất.

— Bên Hải-phòng hiện có một chiếc tàu đi Hồng-kông, một đi Saigon và sang Pháp, nhưng không chạy trước ngày thứ hai... Ông đã đánh điện cho sở Cảnh-cửu rồi chứ?

— Rồi.

— Cần phải đợi thêm những người coi việc xuất dương... Hai người đi Diêm-He rồi?

— Bi từ sáng hôm nay.

— Còn gì nữa không nhỉ. À, những đường bộ « ra ngoài » cũng cảnh phòng chư đáo đáy chứ? Ông đã đưa tin các nơi ấy chưa?

— Xong cả rồi.

— Được. Ta chỉ còn đợi cho con vật bị sa lưới và sà soan cuộc đối chứng ở ngoài tòa. Vì tôi nhất định đến lúc việc đem ra tòa án, trước mặt Nông-an-Tàng, tôi mới công bố những luận lý của tôi... và cái lầm của ông Lê Phong luôn thế.

Giọng nói có vẻ tự mãn, nhưng nét mặt Kỳ Phượng vẫn thản nhiên. Chú ý quan sát lầm mói thấy mắt và trên khóe miệng thoáng qua một chút tươi cười. Kỳ Phượng thở một tiếng dài :

— Phải thú thực rằng tên hung thủ này được sở liêm phòng chú ý đến một cách riêng và coi trọng như một... một... thủ nhân của cả nước.

Mai Trung cũng nghĩ thế nhưng ông ta không thấy rõ cái ý chưa chát. Kỳ Phượng đe vào câu nói vừa rồi. Một tên giết người tuy phải truy nã thực nhưng vận động bao nhiêu lực lượng và dùng đến bao nhiêu phương sách cao đẳng để đối phó với hắn thì kè cưng hơi ngoa, nếu tên Thồ biết chắc cũng lự phu được người ta săn sóc riêng đến mình. Nhưng người đáng tự phụ hơn, có lẽ là Lê Phong. Vì nếu không có lời cam quyết thách thức của anh chàng này thì chưa chắc Kỳ Phượng và Mai Trung phải hận tâm đến thế.

Song đó là những phương quyết liệt, những đường lối cần trọng dẫn tới sự thành công. Kỳ Phượng quyết thắng Lê Phong lần này và phần thắng đó cầm chắc. Phương làm việc chu đáo, toan tính hợp pháp, có những tay thành thạo vang theo lời chỉ bảo và thấy một sự thắng lợi

chẳng biết rỗi đây có dám đương đầu tận cái kết quả rực rỡ của Kỳ Phượng không?

Gấp tờ báo vào, Phương nhìn Mai Trung như một tướng soái nhìn một bạn cầm quân. Ông ta nói :

— Trong lúc ông Lê Phong của chúng ta vất vả theo một cái bóng

— Mảnh giấy này ở đâu ra?

Tên dày lờ thưa :

— Người ta đưa cho con.

— Ai?

— Cô ấy còn ngồi ở ngoài phòng khách.

— Sao lại cô ấy? Đàn bà ư?

— Vâng.

— Ô! quái lạ!... Nhưng vào bao giờ?

— Bầm vừa mới vào.

Hai người bạn lai nhau Phương hỏi tên dày :

— Người ấy có nói gì nữa không?

— Bầm không, con thấy đưa cho mảnh giấy, con vào mời ông con ra và thấy cô ấy ngồi ra ý dời ông con ra tiếp.

Trung cau mày nghĩ ngợi, tay mở túi đựng súng, gật đầu đề cử quyết rồi bảo Kỳ Phượng :

— Ta cứ ra xem sao.

Ngoài phòng khác, cách nhà trong một cánh cửa, một người thiếu nữ ngồi bắt chéo chân đang tẩy mày nghịch mấy bông hoa cẩm trong bình. Người ấy ngừng lên mím cười, cúi đầu chào hai người đàn ông bước ra rồi nhanh nhẹn nói :

— Xin hai ông thứ lỗi, tôi phải dùng cái mưu vò lè áy để được gặp hai ông. Từ sáng đến giờ không ai được vào phòng vấn ở đây, nhất là ông Kỳ Phượng, ông không dè cho một nhà báo nào được giáp mặt. Tôi phải lấy cái tên người mà các ông sẵn lòng tiếp áy dè.. được may mắn hơn các bạn đồng nghiệp của tôi.

Hiều vở chuyện, Mai Trung nghiêm thêm nét mặt đã sẵn nghiêm của ông ta lại. Còn Kỳ Phượng thì chăm chú nhìn cái cuốn sổ mở cò ta cầm ở tay.

Trung hỏi :

— Thế ra cô là người nhà báo?

Cô ta hơi ngả đầu :

— Vâng a, phóng viên báo Thời Thế.

— Cô cũng ở báo Thời Thế?

— Vâng. Cũng như mấy người đến xin phòng vấn sáng hôm nay..

Kỳ Phượng gật gù, thông thả hỏi :
— Vâng như ông Lê Phong... Cô.. cô phải là cô. Người thiếu nữ đáp liền :

— Vâng, ông đoán đúng lắm. Tôi là Mai Hương đây a, tôi đến xin hai ông cái đặc ân được phòng vấn cho báo Thời Thế về vụ án mạng phô Richaud.

Trung không siêu lòng vì nụ cười rất nhã nhặn của người thiếu nữ.

nữa là: Lê Phong tinh lâm. Trước hết Lê Phong phạm một lỗi rất lớn theo sự nhận xét của ông ta: Phong chưa dám nói quyết hung thủ là ai. Sự ngờ vực đó có thể làm chậm việc của Phong nhiều lắm. Người phóng viên lại không biết giữ mực thước, tin ở bản năng hơn ở luận lý và bởi vậy khi đã sai lạc thì sai lạc rất xa. Phong nói là sẽ tìm được hung thủ ngay? Nếu tìm được ngay thì hung thủ của Lê Phong không phải là hung thủ chính thức. Đó chỉ là một nhân vật để làm chứng sự sai lầm của người phóng viên. Còn nếu Lê phong tìm hung thủ ở tên Thồ thì tất nhiên không thể bắt được hanh-triền sở liêm phòng được. Một nhà báo không phải là một ty có tổ chức hoàn hảo để ni nã bắt gian phi. Đến sở liêm phòng với cách làm việc chu đáo của Phong mà còn phải điều khiển cuộc săn đuổi mất năm ngày trời, huống hồ một người chỉ hành động ở riêng một thành phố Hà-nội.

Kỳ Phượng ngẫm nghĩ đến những lẽ yên úi đó thì thấy càng vững tâm thêm. Ông tưởng đến lúc thất bại của Lê Phong và lúc vinh quang của mình trước công chúng Báo Thời Thế bao trước cuộc thi của nhà phóng viên với nhà thám tử, nhưng

mơ hồ thì ta chỉ có việc ngồi nhà coi cho những người thừa hành theo những cơ mưu của ta làm việc cho rất chính chắn.

Năm ngày nữa, tên Nông an-Tàng sẽ đến dày chịu tội mà ta không cần ra khỏi nhà.

Phương vừa nói rứt lời thi có tiếng chuông điện kêu, rồi một lát người dày tờ đưa cho Mai Trung một mảnh giấy. Khó lòng tẩy tắt được cùi chỉ viên thanh tra mặt thám lúc bấy giờ. Thoạt tiên ông mở hết sực to dời mắt bé nhỏ của ông ta lên, nhìn mảnh giấy như trông thấy một vật quái gở; đồng thời mõm hả ra nhưng tiếng kinh ngạc vẫn ở trong họng; một tay bắt giác sờ vào cái túi đựng súng lục, còn tay kia thi beo mài vào mép giấy cầm ở đầu ngón như sợ nó biến đi.

Phương bước lại sau, đọc qua vại Trung thi trên mảnh giấy đó viết bằng bút chí ba chữ tên NÔNG AN TẮNG và ở dưới một hàng chữ hoa, cái câu bi biếm : X A E X.I.G.

Mai Trung quay lại nhìn Kỳ Phượng và Kỳ Phượng cũng đáp lại bằng cách nói yên lặng giống như thế. Mắt đến ba phút, hai người mới tìm được một câu :

— Tên thồ Nông an Tắng?

Mai Trung hỏi :

Tàn nhang khói hàn

Bôi thi nghiệm ngay tại Mỹ-viện trong 5 phút thấy biến bắn lốt đen. Làm mịn tươi da mặt. Tàn nhang không phát lại nữa. Giá 2p.00 — 3p.00 — 5p.00 một hộp.

Da trắng mịn tươi đẹp mãi 2\$ 3\$ một hộp

Đã xoa hóa-chất này, da không khô bắc, nước da tươi mịn mãi. Nhờ dùng phết kem xáu cũng không hại da nữa.

QUÀ BIỂU — Nếu mua từ 8\$ giờ lên

Biểu một hộp nước hoa, kem, phấn, chi, son bay brillantine : Oyster(Con Hến) Houbigant, Tokalon, Chéramy, Dixor, Duvélia, Lanselle, Yardley, Guitare, Arcancil, Gorlier, L'Oréal, Bourjois, Email Diamant, Lux, Lentbéric, Coly, Forvil, Orsay, Rosé-mail, Ecuador, Cutex, Luxuria, Lesquendie, Klytia, Innoxa, Epitoplaste, Simon, Faber, Lanvin, Ricils, Rimmel hay Roger v.v.

MỸ VIỆN AMY 26, Hàng Than — Hanoi

VIỆN SỬA ĐẸP NGƯỜI BẰNG BIỆN KHAI TRƯƠNG TRƯỚC NHẤT TẠI XỨ ĐÔNG-PHÁP TỪ NĂM 1938

Ông ta lạnh lùng đáp :

— Chúng tôi không có điều gì để cỗ phòng vấn hết.

Nhưng Kỳ Phương ôn tồn hơn :

— Chúng tôi rất lấy làm tiếc không tiện trả lời những câu hỏi của cô lúc này. Trong vụ án mạng, ý kiến của chúng tôi về đại cương thì quả báo biết rồi, hung thủ chính là Nông an Tăng mà cô đã mượn tên một cách khôn khéo để bắt chúng tôi ra...

Mai Hương cười :

— Xin lỗi hai ông. Đó là một cách bắt đắc dĩ.

— Hung thủ là Nông-an-Tăng, và chỉ có thể là tên Thủ áy thôi.

— Vâng, nhưng giết ông Đường vì thù đã dành, sao Tăng lại giết cả ông Thạc?

— Vì ông Thạc đuổi tên Thủ gấp quá.

— Tên Thủ lão tợn đến thế là vì liều hay vì có gì khác nữa?

— Vì liều cần tháo thân cũng có, nhưng chính vị nó nhân cơ hội ấy đe kinh hoặc người ta. Tên Thủ có gan và lại giảo quyết lâm lâm.

Hương nhìn thẳng vào mặt Kỳ Phương trong lúc Phương nói câu ấy. Cô lại hỏi :

— Xin ông cho biết qua cách hành động của hung thủ trong hai vụ án mạng này.

Phương lắc đầu nghĩ thầm : « È Phong cho người đến dò hỏi ta đây, nhưng khi nào ta đe cho hắn biết! » Rồi nhún nhót ông ta đáp :

— Tôi đã thưa trước với cô rằng tôi rất lấy làm tiếc...

— Hung thủ dự bị vụ án mạng này hẳn từ lâu?

Điều đó chắc chắn là thế. Nhưng... xin cô thử lỗi, chúng tôi không thể chiêu ý đáp cuộc phỏng vấn của cô hôm nay...

— Tuy vậy chúng tôi cũng xin cảm ơn ông vì mấy lời qui hỏi vừa rồi cũng đủ cho chúng tôi viết được một bài phỏng vấn có giá trị. Và muộn ta lại ông cái ơn đó (cô vừa nói vừa xem đồng hồ) tôi xin thay mặt ông Lê Phong mời hai ông chiêu nay đúng bảy giờ rưỡi đến nhà thương Phù Doan chúng kiến một vụ án sát n้า.

(Còn nữa)

Thể - Lứ

Việc tuần lộc

(Tiếp theo trang 4)

ám sát nếu khi linh tiền rời không chịu chia cho họ.

5.000 Hoa Kiểu ở Xiêm bị bắt — vì đã cỗ động bài Nuatl. Chính phủ Tân đã can thiệp nên chính phủ Xiêm đã tha hơn 2.000 người; còn những người bị giam, nếu không can vào việc khác, sẽ cũng được tha nốt.

Hội chợ Cao-bằng — Những ngày 29, 30 và 31 October, tỉnh Cao-bằng sẽ mở Hội chợ đấu xảo súc vật và các đồ về tiêu công nghệ, do ông Thống sứ chủ tịc.

Phụ cấp khu vực — Các công chức am ở các ngã ba trấn, giao và dưới sẽ được hưởng phụ cấp khu vực và phụ cấp gia đình mới. Phụ cấp khu vực : ngạch trên 15p, giữa 10p, và dưới 8p. Cố lõi mòn tiền này được hưởng từ Ju 1938.

Cảm tưởng của Lao-dong, Thanh-Niên, Phụ nữ, Tiêu thương Hanoi đối với viện Dân biểu năm nay

Viện năm ngoái chẳng làm lợi cho dân Bắc-kỳ được mấy may, còn đỡ gánh nặng thuế thán lên đầu quẳng đại quần chúng nữa là khác.

Còn viện năm nay?

Sau cuộc tổng tuyển cử tháng juillet, nhìn qua cái Xã-hội thành phần của nó, chúng tôi cũng biết trước rằng viện năm nay, cũng chẳng hơn được viện năm ngoái là bao. Hơn nữa cái khuôn khổ quá chặt hẹp của chế độ dân phiếu hiện hành không cho phép chúng tôi hoàn hảo một sự cải cách tốt đẹp ở viện được.

Tuy nhiên nhìn thẳng vào những cuộc thảo luận của viện năm nay, chúng tôi cũng như toàn thể đều nhận thấy sự tiến bộ. Nhiều ông nghị đã đề ý đến đám dân nghèo. Họ ông Sỹ đã lực phản đối ông An vì ông này yêu cầu chính phủ đánh thuế khung cùi ở Tiên-Du (Bắc-Ninh); ông Chương chống việc ép dân uống rượu; ông Quý lên tiếng can thiệp về vụ khung bổ ở Nam Định; ông Phạm Tú xin

thương đến anh em phu xe, và rộng rãi với các ban hàng đồng.

Chúng tôi cũng không thể nào quên được các ông nghị của Mặt-trận Dân-chủ và vẫn chung thành với Mặt-trận. Như ông Đào đã bệnh vẹc việc kháng phu của anh em Thủ Mân ở Cao-bằng; ông Bách xin giảm thuế Ba-lang... và nhất là ông Diên và ông Chương đã lên tiếng bệnh vẹc lao-dong và tha thiết xin giảm thuế cho dân nghèo. Thực là lần đầu mà quyền lợi của đám dân đen mới được hai ông nhiệt liệt bệnh vẹc ở viện. Dân-biểu, mà cũng là lần đầu mà những nguyện vọng của quần chúng mới được viện đến gần.

Sự tiếc hối đó chúng tôi đều nhận nó một phần là do tấm lòng phản đối của một số ông nghị, còn một phần lớn nó là cái kết quả của phong trào quần chúng đối với thiện sinh hoạt, đối các đồn ty do dân chủ, đối giảm sút thuế gần đây. Nó là cái kết quả của phong trào thành lập Mặt-trận Dân-chủ mà chúng tôi là một phần tử quyết định trong Mặt-trận ấy.

Thật vậy, nếu không có cuộc mít tinh đông 20.000 người ở khu Hội chợ về ngày 1er Mai, không có những cuộc biểu tình hàng 7, 8 trăm người ở Hanoi, Haiphong. Phủ-lý về vụ lồng tuyển cử thi số phận của giai cấp cần lao người ta cũng đánh trống lảng ở viện. Nếu ở trên chúng tôi đã nhắc đến các ông nghị « tốt » với dân và không quên các ông Diên, Chương Đào, Bách.. người của Mặt-trận Dân-chủ và vẫn chung thành với Mặt-trận Dân-chủ thì chúng tôi cũng không quên các ông nghị « xấu » như ông An đã phản quyền lợi của dân và phường Bình, Lô và đồng lúa đã bị cám giỗ vì tiền bạc rượu chè, đồ bơm mà biến thành lầm đầy lợ cho anh bảo hoàng Phạm-le-Bồng. Đối với những con người vô liêm sỉ ấy chúng tôi chẳng nên quan tâm gì.

Nay viện đã bế mạc. Chúng tôi tuy không có lạc quan đối với nó cho lắm, song chúng tôi cảm thấy rằng với tinh thần đoàn kết, với sự tranh đấu, lao động vẫn có thể đòi cải thiện đời sống của mình ngay ở dưới chế độ người bóc lột người.

Lao-dong, Thanh-niên
Tiêu-thương, Phụ-nữ.

HỘI CHỢ TRUNG THU

Hội chợ Trung-thu của hội Hữu cựu sinh viên trường Bảo-hộ tổ chức tại Hội Khai-trí tiến-đức vào ngày thứ bảy và chủ nhật 1er và 2 octobre này (8, và 9 tháng 8 ta) để lấy tiền giúp học trò nghèo.

Đúng ba giờ chiều hôm thứ bảy 1er octobre sẽ khai mạc.

Ngoài cuộc trưng bày các bánh, hoa quả, con giống, cỗ trung thu và đồ chơi trẻ em, sẽ có các cuộc vui như: Múa sư tử và rước đèn hai tối; Hát trống quân, Cờ bời, Tam cúc điếm, Kịch ngắn do các trẻ em diễn — Thị khóc, thi cười — Đầu vồ — Quỷ thuật — Thị thời cơm — Thị đan len — Bình văn thơ — Họa đán — Đoán chữ — Thị nhảy claquettes — Đốt cây bông — Thị viết nhanh và tốt riêng cho các trẻ em có thường.

Trong hai tối, trên sân thượng, có cuộc khiêu vũ long trọng do một nhà giáo sư khiêu vũ tổ chức, có biểu diễn nhiều lối nhảy và có nhiều cuộc vui suốt sáng.

Vào cửa xem chợ Trung-thu, người lớn: 0p.05; trẻ em: 0p.02.

Mong rằng các vị từ thiện sẽ đến chứng kiến cuộc vui này thật đông, trước là mua vui sau làm việc nghĩa.

Các nhà buôn, ai muốn dự cuộc rước sư tử và đèn, xin mời đến ghi tên tại nhà M. L. Chúc, 13 phố Hàng Cót. Ghi tên không mất tiền.
H A H C S. V. T. B. H. tại chỗ.

CẨU Ô

Cần người làm.

— Cần một cô có bằng certificat d'études primaires hay diplôme fin d'études complémentaires để dạy kèm máy đưa trẻ từ 8 giờ đến 10 giờ tối. Hội tại 17 Rue Takou-Hanoi.

Xin việc làm.

— Đầu học hai năm ban tú tài, giỏi Pháp văn, tính hành tốt, siêng năng, muốn tìm một chỗ dạy trưa hay tối ở các lứa già trong thành phố-le-ngoại ô, cốt dù sống ở học. Hội tòa báo.

— Trẻ tuổi, dũng dắn, chăm chỉ, có bằng Thành-Chung, muốn tìm một chỗ bảo học ở tư-gia ở Hanoi.

Hội M. Liễn, 21 Borgnis Desbordes Hanoi

LES YEUX NOIRS OU BLEUS...

...verts ou gris, tous peuvent être jolis. Il suffit de bien les mettre en valeur. Le nouvel ARANCIL imperméable vous permet, par ses 9 nuances modes, de choisir la teinte qui donnera à votre regard sa vraie valeur en le rehaussant d'un charme nouveau. Si vous désirez seulement allonger et fortifier vos cils sans les maquiller, employez ARANCIL-INCOLORE. ARANCIL ne pique absolument pas, car il ne contient pas de savon, contrairement à tous les produits anciens, et son imperméabilité est réelle. Exigez donc aujourd'hui même la boîte publicitaire au prix de 0\$60 partout, et retenez bien cette nouvelle formule de beauté : POUR VOS CILS.. ARANCIL »

AGENT EXCLUSIF

COMPTOIR COMMERCIAL

59, Rue de Chancery — HANOI

Nước tiếng đồn !!!

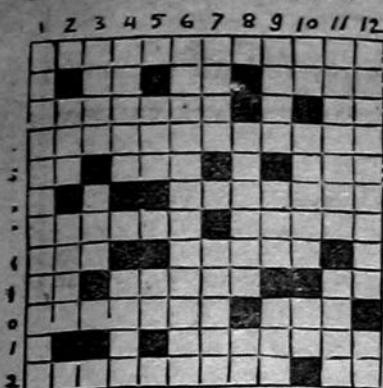
Nhà thuốc CON CHIM có 6 thứ thuốc già-truyền thản-duốc nước tiếng đồn hay, ai dùng qua chỉ một liệu tháo rẽ chịu hoặc khỏi ngay.

1: PHÒNG-TÍCH CON-CHIM: 0.45
2: NGÀ-MƯỚC CON-CHIM: 0.25
3: HÀM-LÝ CON-CHIM: 0.15
4: NHỊET-LÝ CON-CHIM: 0.15
5: THUỐC GHE CON-CHIM: 0.15
6: GHINH-KHÍ CON-CHIM: 0.04

KHÁP CÁC TỈNH TRUNG-NAM, BẮC-KỲ VÀ CAO-MÊN, LÀO CỘ ĐẠI-LY
VŨ-DINH-TÂN 1784. — Lachtray — Haiphong

Ô CHÚ⁹ VĂN CHƯƠNG

Của K. H.

Ngang

1 — Cái này thua kém thi cái khác trội hơn (Kiều). 2 — Đầu vương to... (Kiều) Như tờ khống. Chút lồng... ai ai cũng lồng (Kiều). 3 — Tú bá bảo Kiều : Coi kia, đã bán cho ta rồi, thì.. (Kiều) Hán giả ở mé tây biển (Kiều). 4 — Lúc gặp nhau được (Giác Duyên thuật lại lời sez Tam hợp). 5 — Biết tuổi vàng (Kiều) Thâm kin. Ngược với hiền. May mắn là đường (Kiều). 6 — Quê Thủy Kiều. 7 — Cùi trời đẹp áy lộ ra ngoài thi minh thường chịu một đời khổ sở (Kiều). Nhỏ phải và chí hờng. 8 — Trà lạt. Đang ơi, nghênh tới (Kiều). Phèn thùng nèp vào dưới hoa (Kiều). 9 — Nơi ăn của Giác Duyên. Vợ cỏ (Kiều). Trên đó sẵn có con dao (Kiều). 10 — Tên một làng chài (Nguyễn Du dùng đến tích áy để tả một khung cảnh êm ái (Kiều). Sô giày trên cây bồ cầm (Kiều). 11 — Nàng. — Trach nhiệm. 12 — Một dạo... (Kiều) Theo dõi và cung... bút nghiên.

Đọc

1 — Gặp con áy nèn mới đem dayén kêu buộc vào cho Văn. 2 — Đây là giải của Hoan Thư. Tiếng niêm phật. 3 — Yêu mè mẫn. Hạc phái của Kim Trọng và Vương Quan. 4 — Dưới cửa tuyển. Ở yên. 5 — Trọng... (Kiều) Nghiêm. 6 — Khúc âm nhạc làm náo lòng người. (Kiều) 7 — Nàng nụ (chữ này thi ở trong Trinh phụ ngắn nhưng dùng đáo ngược) Tình thâm luồng nhung... nứa phồn (Kiều). 8 — Nữ Phật. Quyên đã gọi... 9 — Tên một anh chàng hờ của Kiều. Nốt lồng... chẳng ai hay (Kiều) Lại còn... giấu quanh (Kiều). 10 — ...Người

Người giặt Đường cát ăn trong phòng, đọc giả tìm hộ

quân tử sá gi của roi (Kiều) Dịch theo đại thi. Người vá trời. 11 — Một trong hai kính (Kiều ; hai kính vàng) Ông yên tại chức minh. 12 — Tầy trân mực chén... (Kiều) Địa vị của Vương-quan trong gia đình.

GIẢI ĐÁP O CHỮ KÝ TRƯỚC

Ngaug

1 — Khôn thiêng. 2 — Hồng hoang. 3 — Ác. Âu. Á. Hè. 4 — I thường. Im. 5 — Tua. Nái xè. 6 — Ra Jong nương. 7 — Uất ốc. Gò. 8 — Ông thờ hờ hững. 9 — A Âu. Gò. 10 — Got. An lâm.

Đọc

1 — Khai trương. 2 — Học thuật 3 — Ông. Hao thất. 4 Ngáo. Nữ Ông. 5 — Thương chu. 6 — Hòa nan 7 — Í-a. Giả phản. 8 — Éa xơ. 9 — Nghênh ngả. 10 — Em. Gò gầm.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
K	H	O	N	T	H	I	E	N	G
2	H	O	N	G	H	O	A	N	G
3	A	C	A	U	A	H	E		
4	I	T	H	U	O	N	G	I	M
5	T	H	A	N	A	I	X	E	
6	R	U	O	N	G	N	U	O	N
7	U	A	T	U	C	P	G	O	
8	O	T	H	O	H	O	H	U	N
9	N	A	A	U	A	G	A	G	
10	G	O	T			A	N	T	A

Hôn nhân, tình duyên
của cải, sự nghiệp,
và tương lai

Nếu muốn biết chắc chắn thì chỉ cần biên thư gửi chữ ký, tuổi, kẽm theo ngân phiếu 1\$00 cho thầy

NGÔ - VI - THIẾT

28 Bourrin — HANOI

Vì bạn, không tiếp khách tại nhà

GIẢI ĐÁP THỂ CỜ NGHỊ - TRƯỞNG

BỦU ĐÁ (HUẾ)

Ván cờ này không cần phải thông minh hay lanh lợi, chỉ cần nhiều tiền là được. Đầu có phải cầm múa mây cái nhà, cái vườn cũng không nên từ vĩ thắng ông Bông chuyên này không phải là chuyên dễ.

Sau khi đã sẵn nhiều tiền trong túi, tôi sẽ hiến ông Lục một bước:

Người ta bảo: có tiền mua tiền cũng được, huống hồ con Pháo của ông Bông. Và tham nhiêu tiền, con Pháo sẽ tự bắn mình và phản ông Bông như đắng viên đắng S. F. I. O. đã phản đắng áy vậy.

Đáng lẽ ra con pháo thất phải dâng xuống để chiếu tướng, thi con Pháo ngũ (con Pháo phản Bông chờ không phải phản đắng) này đã ngoạm lở của ông Lục 1000 bạc và đã đem vợ đem con ra thè ở đèn mẫu rồi, nên nó đánh con Pháo thất mà đi trước. Và trời ơi! Ông Bông ơi! người ta có biết nó đi đâu không? Khô cho ông Bông tôi chua. Nó vội đến... ăn con mồi của ông Lục.

Tôi chỉ nói chừng áy thôi. Có lẽ ông Lục còn mạnh khỏe hơn tôi nhiều, nhưng vì ông là người trong cuộc nên ông bị tôi bắt đi trong chõi lát đấy thôi.

HỘP THƯ

Các bạn xa. — Địa chỉ tôi ở tòa X. D.

Cô M. T. Trinh: Không hiểu gì về bức thư cô gửi. Xin cho biết rõ.

T. L.

Poudre Tokalon « PÉTALIA »

SURPRENANTE DÉCOUVERTE
D'UN CHIMISTE PARISIEN
SPECIALISÉE DE BEAUTÉ

Une poudre de riz si fine et si légère qu'elle flotte dans l'air ! Telle est la surprenante création d'un Chimiste Parisien.

C'est pourquoi la Poudre Tokalon s'étend si régulièrement et si uniformément, recouvrant la peau d'un fin voile de beauté presque invisible. Il en résulte une beauté parfaite parfaitement naturelle. Très différente, en effet, des poudres lourdes et démodées qui ne donnent qu'une apparence « maquillée » la Poudre Tokalon contient notamment de la Mousse de Crème qui la fait adhérer à la peau pendant 8 heures. Même dans un restaurant surchauffé, jamais votre visage ne nécessitera de « retouche » si vous employez la Poudre Tokalon. A la fin d'une longue soirée de danse, votre teint sera toujours frais et exempt de luisant.

AGENTS : F. Maron A. Rochat et C.
45, Bd. Gambetta — HANOI

Rượu Chổi Hoa - Kỳ

Tác bà sinh ở muôn khai ra cờ, đầu sô da, thâm thịt mạnh khỏe như thường, không lo lâng láng, dì lại được ngay. Chỉ sau Rượu Chổi Hoa - Kỳ thì không lo ngai gi hết. Rượu Chổi Hoa - Kỳ này trị được nhiều chứng rất giỏi là: Sinh sô, lâng láng, thê-thao, đau lưng, đau minh, đầy bụng, đau bụng, chân tay mỏi mệt, tim thít, sao gan, bị đòn, bị ngã, chảy máu, đứt tay, cảm hàn, cảm sốt và cảm thóe hắt, kiêm hiệu vô cùng. (Ai muốn mua rót về hối ở các nhà Đại lý)

* Phòng-tich = CON CHIM
khiếp sá tinh Trung, Nam, Bắc-Kỳ Cao-Mèn, Laos.

Hộp lớn : 150 grs. Giá : 10.000

Hộp nhỏ : 50 grs. Giá : 5.000

Prof.
Khanhson
88 JAMBERT
■ HANOI ■

Tôi là ba khoa học mà nghiên cứu về đời người ta :

Khoa triết tự (graphologie) để nói về tính nết,
Khoa tử vi và chiêm tinh (astrologie) để nói về
thân thể, gia sự và vận hạn.

Trong bốn năm tròn tôi kinh nghiệm đã
được nhiều kết quả hay, tuy mười điều chẳng
được trúng cà vì mình đâu phải thần thánh,
song cũng được bày tỏ phản ứng chắc chắn chứ
không dám nói ngoa.

Vậy bà con hãy thử coi một què mà xem bói
khoa học ra sao, chỉ cần một chữ ký tên (ký cả
họ và ký bằng hán tự hoặc quốc ngữ cũng
được) cho biết tuổi (tuổi tây hay ta cho đúng,
không cần ngày sinh) kèm theo ngân phiếu 7
hào trong ít bữa sẽ rõ đời mình ra thè nào,
tình duyên, con cái, cửa cài ra sao.

Có nhiều người mạo nhận tên tôi mà đã làm sảng vạy bà con phải cẩn thận kẻo bị lừa, về phần tôi đi tới đâu cũng lại ở
Hôtel và không tiếp khách, tôi có sai người thay mặt đi mờì từng nhà để lấy chữ ký mà thôi, những người thay mặt tôi
đều có carte và hình ảnh của tôi đính theo mời phải.

ĐÚNG 6 OCTOBRE 1938

TIỂU THUYẾT THỨ NĂM

Tạp chí Hà-nội, nhất của Hà-nội và
của những người mến hương vị tài hoa.

ra số 1, 20 trang đặc biệt giá 0\$05

Đáng lẽ ra số 1, 29 Septembre rồi. Nhưng vì
mấy hôm xấu trời, những cliché, ảnh làm chậm,
nên phải lùi lại đến 6 Octobre cho báo được
hoàn toàn, thực hoàn toàn. Đặc giả biết cho.

- Những bài của : Đàm quang Thiện, Phạm huy Thông, Trần binh Lộc, Lưu Trọng Lư, Thái Can, Cô Trương Lê-Dung, Cô Yên Lan, cô Hồng Anh, và Micro, và những bài, những kịch rất giá trị của nhà nghệ sĩ tài hoa Đoàn phú Tú.
- Ba truyện dài : một diêm tinh, một Hà-nội, một phiêu lưu ; truyện ngắn : truyện ma, truyện mộng, trang Phụ Nữ, trang Văn chương, trang Chiếu bóng, trang Hà-nội đẹp, và những trang « Mỗi tuần mỗi lạ ».
- TIỂU THUYẾT THỨ NĂM, tạp chí Hà-nội nhất của Hà-nội và của những người mến hương vị tài hoa.

THƯ TỪ GỬI VỀ
Imprimerie LÊ CƯỜNG - Hanoi

Một giải thưởng chưa từng có : giải thưởng
DU LỊCH HANOI — PARIS

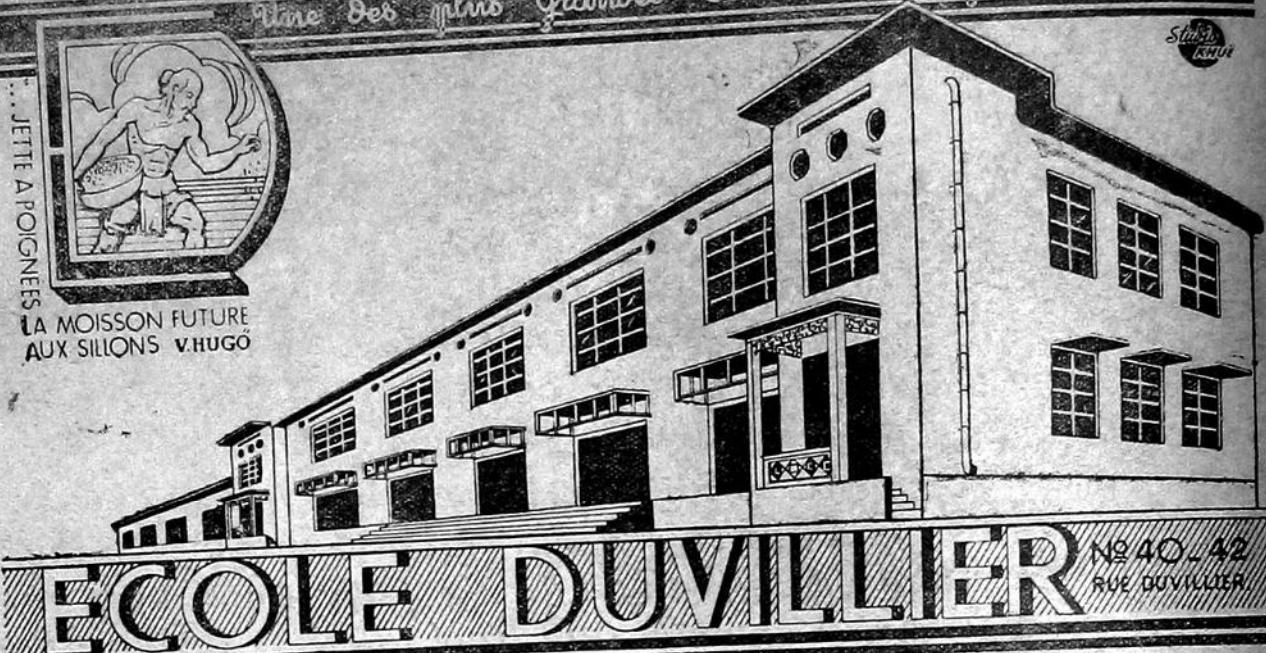
...JETTE A POIGNÉES

LA MOISSON FUTURE
AUX SILLONS V.HUGO

Toute Des plus Grandes Ecoles d'enseignement libre

Studio KNU

ECOLE DUVILLIER

N° 40 - 42
RUE DUVILLIER

*Những lớp dạy tối không lấy tiền cho các học sinh
trường DUVILLIER*

Theo lời yêu cầu của rất nhiều phu huynh học sinh muốn cho sự học của các trẻ em mau tần tới và có kết quả mỹ mãn, trường DUVILLIER đã bắt đầu mở từ hôm 16 Septembre những lớp DẠY TỐI KHÔNG LẤY TIỀN cho các học sinh cả ban Tiêu - học và Thành-Chung.

Các học sinh nghèo thường ở nhà không được rộng rãi, sáng sủa, không đủ sách học và không người kèm cặp thêm, nên thua kém anh em trong sự học tập. Việc mở những lớp dạy thêm buổi tối vì vậy ai cũng công nhận là rất cần và rất có ích mà từ xưa chưa từng thấy một trường nào làm.

Lớp RIÊNG CHO NỮ HỌC SINH cũng đã mở từ 16 Septembre. Về ban Thành-Chung có Mlle Trần-thị-Trác (tùi ban triết học) trông nom.

Vị cứu tinh của các bệnh nhơn
HOA LIỄU và **PHONG TÌNH**

là

SƯU ĐỘC BÁ ỦNG HOÀN sò I

Chuyên trị tận gốc tuyệt nọc các chứng bệnh phong tình như : Lậu, Tim la, Dương mai, Hạch xoài, Cót khí, Sang độc v.v... chẳng luận là lâu, mau, đau cho độc nhập cót đi nứa thuộc SƯU ĐỘC BÁ ỦNG HOÀN cũng tòng lời gốc độc ra đứt tuyệt, khôi cân trừ càng không hại sanh dục, không hành bệnh nhơn.

Mỗi hộp uống 4 lần, giá

150

Nhà thuốc **ONG-TIEN**
11, Rue de la Soie, Hanoi

In tại nhà in Thụy-Ký, Hanoi Tel : 869

Le Gérant Nguyễn Tường Lân